

NATO: Bir saldırı, savaş ve iç savaş örgütü / 3 - H. Fırat

NATO'yu dünya ölçüsünde bir örgütü dönüştürmede bir bakıma bir yenilik yok. NATO'yu bu kadar büyütüp genişletmek gelinen yer-

de emperyalist çıkar ve amaçlara çok da uygun mudur, bu da tartışmalı bir nokta. NATO'nun tehdit ve şantaj, saldırı ve savaş kapasitesi artıyor böylece, buna kuş-

ku yok. Ama aynı ölçüde bağdaştırılması gelinen yerde giderek daha da zorlaşan iç çelişkileri de büyüyor.

s.12

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2022 / 15
17 Nisan 2022

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak68.net

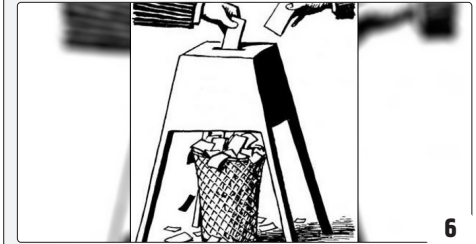
Emperyalist savaşa karşı mücadele!

3

1 Mayıs ve sendikal bürokrasi

Sendika bürokrasisinin saltanatını yerle bir etmek için bu 1 Mayıs bir hesaplaşma günü olarak görülmeli ve hazırlıklar yapılabilir.

6

Kirli "seçim oyunu" için yol düzleniyor!

Toplumsal sorunların kalıcı çözüm yolu emekçilerin sermaye diktatörlüğünü yıkmak için devrimci mücadeleyi yükselttikleri koşullarda açılabilir.

17

Emperyalist savaş suçları: Buca ve Beni Velid

Emekçi halklar örgütlü bir güç olarak mücadele alanına çıkamadıkları sürece kapitalizmin yarattığı savaş dehşetini sona erdirmek mümkün olabilir.

Hüseyin Sancar'ı saygıyla anıyoruz- Baki Duman

s.15

"Leipzig ihanet davası"- A. Eren

s.19

Emperyalist savaşa karşı mücadele!

Rusya'nın Ukrayna'yı işgali ile başlayan emperyalist savaş, batı emperyalizmi ve NATO'nun çok yönlü müdahale ve kışkırtmalarıyla derinleşerek devam ediyor. Ukrayna krizini kaşıyıp ülkede savaşı adeta kundaklayan ABD emperyalizmi ve NATO bünyesindeki ortakları, şimdilerde ise savaşın uzaması için var gücüyle çalışıyor.

Son yansıyan bilgiler, ABD merkezli batılı emperyalist güçlerin Ukrayna'ya silah sevkiyatını artırarak sürdürdüklerini, Ukrayna ordusunu ve Neonazi çeteleri eğitip-donatmaya devam ettiklerini bir kez daha gözler önüne serdi. Büyük oranda NATO eliyle ya da bağlı ülkeler üzerinden sürdürülen bu dolaysız destek, Ukrayna merkezli emperyalist hegemonya mücadelesinin kızısacağı ve savaşın yıkıcılığının daha da artacağını gösteriyor. Bu noktada batılı emperyalist kampın Ukrayna üzerinde oynadığı oyunların stratejik arka planına ve politik hedeflerine daha yakından bakmak gerekir.

ABD'NİN VE NATO'NUN UKRAYNA SAVAŞINDAN BEKLENTİLERİ

ABD merkezli emperyalist kamp, 2014'teki Meydan Darbesi'nden Ukrayna'nın AB ve NATO'ya alınması politikasına, ülkenin militarizasyonundan Neonazilerin palazlandırılmasına değin, savaşı önceleyen sekiz yıl boyunca kapsamlı bir ön hazırlık süreci yürüttü. Rusya'yı kışkırtacak bir dizi provokatif adım ve eylemi hayata geçirdi. Denilebilir ki Ukrayna eksenli bir savaşın patlak vermesi için süreci adım adım bizzat örgütledi.

Komünistlerin savaşı izleyen açıklaması bu gerçeği şu sözlerle saptamıştı:

"ABD emperyalizminin ve onun dolaysız aleti NATO'nun aylardır Ukrayna üzerinden özel olarak yoğunlaştırdığı kışkırtmalar nihayet gündemdeki savaşla sonuçlanmıştır. Rusya'nın belli tavizler

çerçevesinde diplomatik uzlaşma arayışları katı bir tutumla kabaca geri çevrilmiş, böylece o, kendi emperyalist güç iddiasını ve nüfuz alanlarını korumak istiyorsa eğer, bu saldırıya adeta mecbur ve mahkûm bırakılmıştır." (*Emperyalist Dünya ve Ukrayna Krizi – 27 Şubat 2022 tarihli TKİP açıklaması*)

Bu açık olgu, ABD emperyalizminin ve onun aleti NATO'nun, Ukrayna'daki savaş üzerinden kirli ve o ölçüde tehlikeli bir stratejik hesap ve hedeflerle hareket ettiğini göstermektedir. Amaçlanan, dışli bir emperyalist rakip olarak görülen Rusya'yı Ukrayna üzerinden uzun süreli bir savaşın içerisine çekerek, böylece ekonomik, siyasi ve askeri bakımlardan yıpratıp, güçsüz düşürmektir. Bunun için de Ukrayna savaşı mümkün mertebe uzayıp durmalıdır. Ukrayna'nın savaş alanı olarak yakılıp yıkılmasına, Ukraynalıların yaşadığı ve yaşayacağı büyük acılara rağmen. Onlar için Ukrayna ve Ukraynalılar, "büyük satranç tahtası"nın bu yolda feda edilebilecek piyonlarından öte bir şey değildir.

Şu günlerde artan ekonomik-askeri yardımlar, silah sevkiyatları ve eğitim-donat uygulamaları, tüm bunlar bir arada buna hizmet etmektedir. Rusya'ya dönük boğucu ambargo ve yaptırımlar da bu politikanın bir parçasıdır, aynı hedefe ulaşmanın bir başka boyutunu oluşturmaktadır. Bu kirli militarist strateji tutarsa, yani Rusya Ukrayna'dan "eli boş" dönerse, böylece ABD emperyalizmi de kendi sarsılan hegemonyasını hem Rusya'ya hem de batılı partnerlerine yeni bir düzeyde dayatma olanağı elde edecektir. Bu arada gelecekteki asıl hedef olan Çin de çok önemli bir potansiyel müttefikten yoksun bırakılmış olacaktır.

Bunun başarılabilmesi durumunda ise, hem batılı emperyalist koalisyon içerisinde ve hem de NATO bünyesindeki çatlıkların daha belirgin hale gelmesi

kaçınılmaz olacaktır. Yani sıra, sürecin bu yeni seyri, Çin ve Rusya arasında daha sıkı ilişkilere ve çok boyutlu bir işbirliğine zemin oluşturacak, bu eksen dünya güç dengelerini etkileyecek başka bazı güçleri de yanına çekebilecektir.

Ukrayna'daki gelişmeler işte bu denli kritik ve hassas stratejik emperyalist hesaplara dayalıdır. Bu kirli hesaplar savaşın daha da genişlemesi ve çok daha acımasız bir hal almasının önünü sonuna kadar açmaktadır.

Öte yandan, emperyalist dünya sistemi içindeki hegemonik konumu geriye dönülmez biçimde çözülmekte olan ABD emperyalizmi, batılı emperyalist kamp içerisinde belirginleşen çatlıkları/çelişkileri (elbette bunun NATO'ya yansımalarını), tam da Ukrayna savaşı üzerinden kendi lehine çözüme kavuşturmayı hesaplamakta ve hedeflemektedir. NATO'yu yeni bir düzeyde birleştirme ve mobilize etme çabası da bu hesaba dayalı ve bu aynı amaca yöneliktir. Bu, bir emperyalist saldırganlık, savaş ve iç savaş örgütü olarak NATO'nun, ABD emperyalizminin elinde öteki Batılı emperyalistleri denetim altında tutmada hala da son derece işlevsel bir araç olduğunu göstermektedir. Komünistler, ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda NATO'nun yerine getirdiği bu temel işleve yeri geldikçe hep önemle işaret ettiler:

"NATO, ABD emperyalizminin elinde, öteki emperyalistleri denetim altında tutmanın, herşeye rağmen kendini gösteren çelişki ve çatışmaları dizginleyip uzlaştırmanın da temel önemde bir aracıdır. Onun bu özelliği ABD için bugün her zamankinden daha önemlidir. Zira onun bir döneme kadar tartışmasız olan egemenliğine kampın içinden itirazlar gelen yerde daha açık ve güçlü bir biçimde ortaya konulabilmekte, bu çerçevede, bunları dizginleyebilmenin bir temel aracı olarak NATO'nun önemi de ABD payına

artmaktadır." (*H. Fırat, NATO: Bir saldırı, savaş ve iç savaş örgütü, 2. Bölüm*)

UKRAYNA SAVAŞI VE BEKLEYEN TEHLİKELER

Gerek Rus emperyalizminin Ukrayna'yı yıkıma uğratan işgal harekâtı, gerekse ABD ve diğer batılı emperyalist güçlerin savaşı alabildiğine derinleştirmeye/uzatmaya dönük hamleleri, emperyalist savaş ve saldırganlığın çok yönlü faturasının tüm dünya için giderek kabarcığını göstermektedir.

Ukrayna üzerinden savaşan taraflar gerçekte emperyalistlerdir ve ellerinde sayısız nükleer, kimyasal ve biyolojik silahlar bulunmaktadır. Ukrayna savaşının uzaması, emperyalist tarafların kendi çıkarlarını ve egemenliklerini korumak için her türden çılgınlığı göze alabilecekleri koşulların da giderek olgunlaşması demektir. Böyle giderse işler çok geçmeden çığırından çıkabilir, savaş şimdiki gibi örtülü biçimler içinde değil, fakat artık açıktan bir Rusya-NATO savaşına dönüşebilir. Bunun sonuçları ise muhtemelen tüm insanlık için büyük bir felaket anlamına gelir.

Sürmekte olan emperyalist savaş karşı güncel mücadele görevlerinin kapsamına ve gereklerine buradan bakabilmek durumundayız. Bu savaş bir an önce durdurulmalıdır. Ama onu ancak, başta doğrudan ya da dolaylı biçimde savaşın içinde olan ülkelerin işçileri ve emekçileri olmak üzere, dünya işçilerinin ve ezilen halklarının büyüyen duyarlılığı ve eylemi durdurabilir.

Kitlelerin emperyalist militarizme, saldırganlığa ve savaşa karşı mücadelesini geliştirip büyütme, dünya ölçüsünde bugünün en acil ve en önemli devrimci görevidir. Türkiye'nin ilerici-devrimci güçleri gündemdeki 1 Mayıs'a hazırlık sürecini de bunun gerektirdiği bir bilinç ve sorumlulukla ele almalıdırlar.

1 Mayıs ve sendika bürokrasisi

Bu seneki 1 Mayıs'ı, ekonomik-mali krizin yarattığı yıkımın derinleştiği, işçi sınıfı üzerindeki sömürünün katmerleştiği, gerici-faşist iktidarın baskı, yasak ve zorbalığı tırmandırdığı, emperyalist güçler arasındaki egemenlik mücadelelerinin yoğunlaştığı bir süreçte karşıyoruz. Öte yandan sorunlar sarmalıyla boğuşan işçi ve emekçiler tepkilerini eylemlerle ortaya koyuyorlar. Bu yılın başından itibaren elektrik zammının ardından yaşanan kitlesel eylemler ve farklı sektörlerdeki işçilerin sefalet ücretine karşı üretimi durdurması, önümüzdeki 1 Mayıs'ın da kitlesel ve coşkulu geçmesi için bir imkan olabilir.

1 Mayıslar, çıkarları birbirine karşıt iki sınıfın karşı karşıya geldiği kavga gündür. İşçi sınıfının baskıya, sömürüye ve her türden saldırıya karşı güncel ve temel talepleri ile meydanlara indiği tarihsel bir gündür. Birbirine zıt iki dünyanın, sömürücü sınıflarla sömürülen sınıfların karşı karşıya geldiği bir kavga gündür.

1 Mayıslar'ın önemi bu kadar büyükken, sendikalar bu sorumlulukla hareket ediyorlar mı? Maalesef hayır! İşçilerin öz örgütü olan sendikaların üzerine çöreklenmiş bürokrat takımı, 1 Mayısları içi boş gösterilere dönüştürmeye çalışıyor. Sınıf hareketinin önündeki önemli engellerden biri haline gelen sendika bürokrasisi, işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyindeki geriliğini fırsat sayıyor, bu durumun sürmesi için elinden geleni yapıyor. Sınıf mücadelesini büyütmeyi, sınıfın hak kazanmasını dert edinmeyen bu bürokratik sendikal anlayış, 1 Mayıs'ı da "görev savma" işi olarak ele alıyor. 2022 1 Mayıs'ına haftalar kalmasına rağmen sendikalar cephesinden yansıyan sessizlik, bu yıl da 1 Mayıs'ın bürokratik kast tarafından heba edilmek istendiğine işaret ediyor.

1 Mayıs'ı kendi tekelinde gören DİSK, kamu emekçileri sendikası KESK ile meslek örgütleri TMMOB, TTB, TDB'yi de yanına alarak yakın zamanda bir açıklama yaptı. Konuşmaya gelince mangalda kül bırakmayan DİSK şefleri, konu pratiği örgütlemeye ve mücadeleye gelince soluğu sermaye devletinin icazetine sığınmakta alıyor. Örneğin açıklamada şu ifadeler yer alıyor:

"1 Mayıs, İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik Mücadele ve Dayanışma günü ül-

kenin dört bir yanında gücümüzü ve coşumuzu meydanlara taşıdığımız bir gün olacaktır. Dünyanın her yerinde olduğu gibi ülkemizde de işçilerin ve emekçilerin, bugünü kendi belirledikleri, kentten en merkezi meydanlarında, İstanbul'da da Taksim 1 Mayıs alanında coşkuyla kutlama hakkı vardır. Ulusal ve uluslararası mahkemelerce de kabul edilen bu hakkın 2013 yılından beri keyfi biçimde gasp edilmesini, Taksim 1 Mayıs alanının yasaklanmasını kabul etmediğimizi ve Taksim 1 Mayıs meydanı yasağı başta olmak üzere, yasakların kalktığı bir ülke için mücadele kararlılığımızı buradan bir kere daha ifade etmek isteriz."

Söylemde "keskin" olan DİSK yönetiminin sergilediği pratik ortadadır. Bu söylemlerin hayata geçmesi için ciddi bir çaba harcamıyorlar. 1 Mayıs'ın ülkenin dört bir yanında coşkulu geçmesi için örgütlü oldukları işyerlerinde ne gibi hazırlıklar yaptıkları sorusu ortada dururken, 1 Mayıs gününe dair çalışmaların son bir haftaya sıkıştırılması ise kabul edilemez bir durumdur.

Ayrıca İstanbul 1 Mayıs'ı için Taksim başvurusu yapmaları bir şey ifade etmiyor. Çünkü Taksim'i sermaye iktidarından ricayla istemenin bir anlam ifade etmediğini kendileri de gayet iyi biliyorlar. Sonuçta, sermaye iktidarının gösterdiği ala-

na giderek gerici faşist rejimin istediğinin dışına çıkmıyorlar. Bu yıl da aynı pratiği sergilediler, 1 Mayıs'ı devletin gösterdiği yerde, Maltepe Meydanı'nda kutlayacaklarını açıkladılar.

AKP-MHP rejiminin güdümünde olan Hak-İş ve Türk-İş'in durumu ise daha da beter. Hak-İş 1 Mayıs'a dair genel geçer bir açıklama yaparak "81 ilde kutlama yapacağını" belirtmiş, bunu da basın metni okumaya indirgemıştır. Türk-İş şefleri ise hala bir açıklama yapma zahmetinde bulunmamıştır.

Türk-İş ve Hak-İş'in başındaki sınıf işbirlikçisi bürokrat takımı her vesileyle gerici-faşist rejimin bakanları ya da Erdoğan'la boy göstermekten geri durmayarak, 1 Mayıs'a vurulmak istenen pranga karşısında sermayenin yanında saf tuttıklarını açıkça ortaya koyuyorlar. İşçi sınıfının burnundan soluduğu ve çıkış yolu aradığı bir dönemde 1 Mayıs'ı sadece temsili anmalara ve göstermelik açıklamalara sıkıştırmak, 1 Mayıs'ın tarihsel mirasına ihanettir.

Ayrıca Hak-İş ve Türk-İş bürokratları son yıllarda, üç konfederasyonun bir araya geldiği birleşik ve kitlesel 1 Mayıslar'dan bilinçli şekilde uzak duruyorlar. Farklı şehirlerde göstermelik 1 Mayıs mitingleri yapan iki sendika yönetiminin bu yıl bunu bile hayata geçirme niyetin-

de olmadığı görülüyor. Sermayenin ajanı görevi üstlenen bu bürokratik kast, 1 Mayıslar'da aldıkları ibretlik tutumla sınıf hareketinin önünde nasıl bir engele dönüştüklerini bir kez daha ortaya koymuş bulunuyorlar.

Renkleri ve tonları farklı olsa da sendikalara hakim bürokratik düzen yıkıldığında, Türkiye'de sınıf mücadelesinin önündeki engellerden biri de aşılabilecektir. İşçi sınıfı hak alma mücadelesini geliştirdikçe, sermayeye hizmet eden bu bürokratik kastı da başından defedecektir. O zaman sendikalar gerçek işlevlerine, yani işçi sınıfının hak arama mücadelesi ile sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurma mücadelesinin etkin araçları haline getirilecektir.

Böylece Türkiye'de 1 Mayıslar tarihsel ve sınıfsal özüne uygun mücadele günlerine dönüştürülecektir. Sermaye iktidarından hak dilenme dönemi kapanacak, işçi sınıfının taleplerine uygun bir mücadele hattı ortaya koyulacaktır.

Bu doğrultuda mesafe almak, öncül işçilerin inisiyatif almasına, harekete geçmesine bağlıdır. Dolayısıyla onlara önemli görevler düşmektedir. Sendika bürokrasisinin saltanatını yerle bir etmek için bu 1 Mayıs bir hesaplaşma günü olarak görülmeli ve bu yönde somut adımlar atabilmek için hazırlıklar yapılabilir.

Emperyalist savaşa, sömürü ve köleliğe karşı:

Haydi 1 Mayıs'a!

1 Mayıs'ın öngünlerinde olduğumuz bu zamanda işçi sınıfı olarak önemli bir dönemden geçmekteyiz. Emperyalist-Kapitalist sistemin bunalımlarının derinleştiği, çıkar kavgalarının daha da arttığı günümüzde, her gün yeni savaşlar, yeni krizlerle yüz yüze kalmaktayız. Emperyalistlerin hegemonya savaşları sonucu işçi ve emekçilerin bir kısmı yerinden yurdundan edilirken, kıyımdan geçirilirken, geri kalanlarımız bu yıkımın faturasının bedelini, daha fazla sömürüle, açlıkla ve yoksullukla ödüyor.

Türkiye'de ise yaşananlar, bu tablonun daha ağırdır. Derinleşen ekonomik krizde sermaye sınıfı ceplerini daha fazla doldururken, biz işçilerin çalışma koşulları daha da ağırlaşarak, hayat pahalılığı ile ücretlerimiz her gün daha fazla erimektedir. Son yılların en yüksek enflasyonu ile karşı karşıya olan Türkiye'de, öyle ki ücretlerimize aldığımız zamlar bile elimize geçmeden anlamını yitirmektedir. Beslenme, ulaşım, ısınma, eğitim, sağlık gibi temel ihtiyaçlarımıza artık biz işçilerin hiçbiri ulaşamaz durumdadır.

Hayat pahalılığının katlanılmaz boyutu, Türkiye'de kuyrukları daha da arttırmaktadır. Yağ kuyruğundan, ekmek kuyruğuna kadar birçok yerde işçi ve emekçiler daha ucuza gıda alabilmek

için saatlerce beklemektedir. Bununla beraber, vahim bir tabloda işsizliğin katlanarak artması, iş cinayetlerinin, hak gasplarının, işten atmaların artık bizim için olağan bir duruma gelmeye başlamasıdır.

Yaşanan bu tablonun tek sebebi vardır o da kanımızı emen kapitalistlerin doymak bilmez kar hırslarıdır. Öyle ki bizler açlık ve yoksullukla boğuşurken, sermayedarlar her gün yeni kar rekorları açıyorlar. En yakın örneği KOÇ sermayesidir. Sırtımızdan kazandıkları ile diğer ülkelerde yeni fabrikalar açarak kazancını katlamakta ama bizleri fabrikalarda dağıtılan bir şişe suyu bile çocuğumuza götürmek zorunda bırakacak kadar yoksulluğa mahkum etmektedir. Ülkeyi yöneten AKP-MHP iktidarı ise baskı ve yasakları arttırarak, uyguladıkları sosyo-ekonomik politikalarla sermayeyi ihya

ederken, bizlerin sırtına yeni semerler eklemektedir.

Diğer düzen partileri ise içi boş vaatlerle bizlere çözüm olarak seçimleri göstermektedir. Gerçekte olan niyetleri ise sermayenin iktidarını korumak ve öfkemizi dindirip sömürüyü devam ettirmekten başka bir şey değildir. Ancak şunu iyi bilmeliyiz ki bizim sorunlarımıza çözüm güçlendirilmiş parlamenter sistem değil, çözümü artı değer sömürüsünün son bulmasıdır.

Tüm bunlara ek fabrikalarda bizlerin sırtında kambur olan, her başkaldırımında karşımızda beliren sendikal bürokrasidir. Metalde son sözleşmede taslağın revize edilmesi çığıklarımıza kulakların tıkanması aslında her şeyi özetlemektedir. Bir tarafta enflasyon zammını zafer diye yutturmaya çalışarak fabrikalarda korku ve baskı yayanlar, bir tarafta müca-

delemize her türlü ket vuranlar.

İşçi sınıfı olarak bu olumsuz koşullardan kurtuluş yine bizim ellerimizde, bizim vereceğimiz diş diş mücadelededir. Yakın dönemde yaşanan direnişler, fiili grevler tutulması gereken yolu göstermektedir.

İşte sözleşmeyi tanımayan Çimsataş işçileri, ücretlerini arttırmak isteyen tekstil ve çorap işçileri, çalışma koşullarını düzeltmek isteyen gemi söküm, Farpas, Trendyol, Migros işçileri...

Önümüzde temelde karşıt, iki sınıfın karşı karşıya geldiği "Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma günü" 1 Mayıs var. Bu 1 Mayıs başta metal işçileri olmak üzere tüm işçi sınıfını birlik olmaya, mücadeleye çağırıyor. Tüm işçi sınıfını kavga davet ediyor.

Öfke ve tepkilerimizin büyüyerek geliştiği bu dönemi güçlendirerek birliğimizi, örgütlülüğümüzü büyütmeye çağırıyor.

Sömürü ve köleliğe karşı, baskı ve yasaklara karşı, kendimizin ve ailemizin geleceğini kazanmak için bu 1 Mayıs'ı güçlü bir şekilde örgütlemek hepimizin sorumluluğudur. Vakit geçirmeden fabrikalarımızda "1 Mayıs komitelerini" kurmanın, taleplerimizi oluşturmanın zamanıdır.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Türkiye işçi sınıfı yeni bir dönemin kapılarını aralamak üzere. Son dönemde ivmelenen işçi eylemlerinin birbirini takip eden grev ve direnişlerin bize gösterdiği budur. Derinleşen ekonomik krizin yarattığı öfke ve tepki Ocak ayından başlayarak büyüyerek gelişti. İşçi sınıfı bu tekil mücadeleler içinde önemli bir deneyim biriktirdi. Geline yerde eylemlerin rüzgârı kesiliyor görünse bile bu tablo aldattıcıdır. Zira eylemlere yol açan sorunlar derinleşmeye devam ediyor, bu da önümüzdeki dönemde hareketin bir biçimde devam edeceğini gösteriyor.

Kapitalist sistemin tüm dünyada bir kriz dalgası ile karşı karşıya olduğu aşikâr. Ekonomik kriz ve pandeminin yarattığı tablonun birleşmesi emekçilerin yaşamlarını çekilmez hale getirmiş durumda. Dünyada yaşanan bu tablonun daha ağırı Türkiye'de yaşanıyor. Ve çikışsızlığın ürünü olarak bir yıkıma doğru ilerliyor. En temel insani gereksinimler

Haydi 1 Mayıs alanlarına!

dahi emekçilerin yaşamlarında lüks durumunda. Beslenme, ısınma, elektrik, ulaşım, barınma vb. gibi temel ihtiyaçlar ulaşılmaz hale geliyor. Bağımsız kuruluşlar enflasyonun %100'ün çok üstünde olduğunu dile getiriyorlar. Yağ kuyrukları, benzin istasyonu önünde birikenler, askıda ekmek almak için bekleyen insanlar dönemin ağır tablosunu resmediyor. İşten atma saldırılarının, hak gasplarının, iş cinayetlerinin ardı arkası kesilmiyor.

Ülkeyi yöneten siyasal iktidar ise uyguladığı sosyo-ekonomik politikalarla kendi yandaşlarını daha da zengin ederken krizin tüm faturasını biz işçi emekçilerin sırtına bindiriyor. Sınıflar arası uçurumun gittikçe derinleşmesinin, servet-sefalet kutuplaşmasının artmasının ve krizin faturasının sonuçlarının işçi ve

emekçilere yüklenmesinin arkasındaki temel faktörlerden biri AKP-MHP iktidarının ve onun tek adam rejiminin emek düşmanı politikalarıdır. Bunun dışında kalan burjuva düzen partileri ise işçilere hayaller satmak dışında bir şey ortaya koymuyor.

Parlamenter sisteme dönüleceği söylemi dışında sözü olmayanlar, konu işçilerin çalışma ve yaşam koşullarına gelince elle tutulur tek bir vaat bile ortaya koyamıyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçiler olarak bu koşullardan ancak kendi mücadelemizle çıkabiliriz. Bu da Çimsataş'ta Farplas'ta, Trendyol'da, Yemeksepeti'nde, çorap fabrikalarında, Antep'te tekstil fabrikalarında, Gemi Söküm'de yükselen seslere kulak vermekle, ortaya çıkan mücadelelere ortak olup büyütmele

mümkün.

Yaklaşan 1 Mayıs, mücadelemizi büyütmenin, gücümüzü ve birliğimizi göstermenin tek tek mevzilerde süregiden mücadeleleri birleştirmenin bir imkânı olarak önümüzde duruyor.

Başta biz Petrokimya işçileri olmak üzere Türkiye işçi sınıfına düşen görev krize karşı Ocak ayından bu yana açılan bayrakları büyütme, mücadele için kavuşan elleri çoğaltmaktır. 1 Mayıs alanlarına kendi taleplerimizle akmaktır. 1 Mayıs hepimizi sınıfsız, sömürsüz bir dünya için mücadeleye davet ediyor.

Hep beraber kazanacağımız bir yolun başlangıç adımlarını daha da güçlendirmek için 1 Mayıs'ta "Gücümüz birliğimizdir" diyelim!

Ekonomik krizin yarattığı faturaya karşı fabrikalarımızdan, rafinerilerden, işletmelerimizden, atölyelerimizden "Haydi 1 Mayıs alanlarına!" çağrısını yükseltelim!

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Baskıya, sömürüye, hayat pahalılığına karşı:

1 Mayıs'ta alanlara!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, biz işçileri haklarımız ve geleceğimiz için mücadeleye çağırıyor.

On yıllar önce dünyanın farklı coğrafyalarında işçi kardeşlerimizin insanca çalışma ve yaşama koşulları için giriştiği mücadeleyi simgeleyen 1 Mayıs, sermayedarların karşısına haklı ve meşru taleplerimizle dikildiğimiz gün oldu. Bu nedenle 1 Mayıs, emeğimiz ve alınterimiz üzerinde tepinen asalak kapitalistlerin korkulu rüyasıdır.

Türkiye ağır bir ekonomik krizin içinde geçiyor. Krizi yaratanlar kâr rekorları kırarken, her geçen gün ağırlaşan fatura biz işçi ve emekçilere çıkartılıyor. Çalışan, yaratan, üreten biz, kazanan sermaye sınıfı ve onlar adına ülkeyi yönetenler oluyor. Bizlerin payına düşük ücretler, hak gaspları, ağır ve uzun çalışma koşulları, yoksulluk ve sefalet düşerken, bu tablo onlar için bizden çaldıklarıyla zevk ve sefa içinde bir yaşam, daha fazla para ve kâr anlamına geliyor.

Ülkenin tüm zenginliklerini yaratan biz işçi ve emekçiler, karnımızı doyurmakta bile zorlanırken, temel tüketim ihtiyaçlarımıza her gün gelen zamlarla belimiz biraz daha bükülüyor. Bizlere sömürü, baskı, yoksulluk ve sefalet dışında hiçbir şey vermeyen bu düzenin efendi-

leri, yalan ve çarpıtmalara kanmamızı, açlığımızı ve yoksulluğumuzu yok saymamızı bekliyorlar.

BIÇAK KEMİKTE!

Bu tablo artık hiçbirimiz için kaldırılabilir durumda değil. Bir avuç asalağın elinde biriken devasa zenginlikler bir tarafta, milyonlarca işçi ve emekçinin derinden hissettiği yoksulluk ve yoksunluk diğer tarafta. Bu kabul edilemez! 2022

yılının başından itibaren başlayan işçi eylemleri de bunu gösteriyor. Başta tekstil ve çorap işçileri olmak üzere, onlarca fabrikada işçi kardeşlerimiz, insanca bir ücret talebiyle mücadeleye giriştiler. Birlik oldular, haklı ve meşru taleplerini istediler. Birçoğu kazandı da... İşçiler yan yana gelirse, fabrikalarda örgütlenir, komitelerini kurar ve patronların karşısına tek yumruk olarak çıkarsa aşamayacağı engel yoktur. Bizlere bunu bir kez daha gösterdiler. Krizin faturasının sırtımıza

yıkıldığı böylesi bir süreçte, hepimize izlenmesi gereken yolu işaret ettiler.

Biz istemedikçe, mücadeleye girişmedikçe kimse bize haklarımızı vermeyecek. 1 Mayıs'a sayılı günler kala, fabrika fabrika örgütlenme, birliğimizi sağlama görevi önümüzde duruyor.

Haklarımız ve geleceğimiz için kenetlenelim, 1 Mayıs alanlarında yerimizi alalım!

DEVRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI

Gemi Söküm işçi bülteni: Platform

İzmir Aliğa gemi sökümde 12 Şubat günü başlayan ve tüm havzaya yayılan fiili grevin ardından çalışmalar devam ediyor. Son 10 yılda 64 işçinin iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiği, türlü hak gasplarının yaşandığı gemi söküm havzasında önemli bir eylem deneyimi olan 11 günlük direnişin bıraktığı dersler, eksiklikler ve bundan sonraki süreçte ne yapılacağı tartışmaları önemli bir yerde duruyor.

Ege İşçi Birliği Gemi Söküm İşçi Bülteni "Platform"un ilk sayısında örgütlenme çalışmasının parçası olarak soruların, işçilerin fikir ve önerilerinin yer aldığı "platform" olarak yola çıkıyor.

Bültenin ilk yazısı olan "Çıkarken"de sunlar ifade ediliyor:

"Ege İşçi Birliği olarak Gemi Söküm

işçileriyle direnişin başından itibaren mücadeleyi birlikte sırtladık. 11 günlük fiili grev sona erdiğinde yaptığımız açıklamada, "yeniden daha güçlü geleceğiz" demiştik. O günden bu yana Gemi Söküm işçisi kardeşlerimizle yan yana, omuz omuza olmaya devam ediyoruz. Gemi Söküm işçilerinin daha iyi yaşam ve çalışma koşullarına kavuşması, havzadaki temel sorunlara çözüm bulunması için neler yapılması gerektiğini konuşup, tartışıyoruz.

11 günlük direnişin bize gösterdiği hata ve eksiklikleri nasıl aşabiliriz? İleride yaşanması kaçınılmaz olan daha büyük mücadelelere nasıl daha güçlü hazırlanabiliriz?

Gemi Söküm havzasında temel sorun olan örgütsüzlük sorununu nasıl çö-

zebiliriz? Yakıcı bir şekilde ihtiyacını hissettiğimiz bu sorulara yanıtlar arayan, bunun için çaba harcayan her bir Gemi Söküm işçisi arkadaşla kahvede, evde, sokakta bir araya geliyoruz.

Elinizdeki bülten Gemi Söküm havzasındaki bu örgütlenme çabasının bir parçası olarak hazırlandı. Çalışmaya birçok Gemi Söküm işçisi arkadaş yazılıyla katkı verdi. Ne yazık ki bize ulaşan yazıların hepsini bu ilk sayıda kullanmamız mümkün olmadı.

Bültenimizi aylık olarak çıkarmayı planlıyoruz. Önümüzdeki sayılarda şimdi kullanamadığımız diğer yazılara da yer vereceğiz. Ayrıca önümüzdeki sayıdan itibaren ÇHD'li avukatların katkısı ile bir hukuk köşesi oluşturmayı, Gemi Sökümdeki çalışma koşulları ve hak ih-

lalleri ile ilgili olarak uzman kişilerin görüşlerine sayfalarımızda yer açmayı planlıyoruz.

Bültenimiz Gemi Söküm işçilerinin kendi sözünü söylediği bir kürsü olacak. Bu kürsüde yalnız sorunların değil deneyimlerin, derslerin ve çözüm yollarının da tartışılacağını umuyoruz.

İlk sayımız 11 günlük direnişimizin arkasından çıktığı için esas olarak bu eylemi, onun sonuçlarını ve geleceğe ne bıraktığını işliyor.

Yola nasıl devam etmeliyiz sorusuna yanıtlar arıyor. Bütün işçi arkadaşlarımızı bültenimize sahip çıkmaya, onu okuyup, dağıtmaya, fikir ve düşüncelerini bültenimiz vasıtasıyla diğer arkadaşlarıyla paylaşmaya davet ediyoruz."

KIZIL BAYRAK / İZMİR

Kirli “seçim oyunu” için yol düzleniyor!

7 Haziran 2015 seçimlerinde hezime uğrayan Tayyip Erdoğan AKP’si, o günden bu yana tek başına iktidar olabilecek bir oy oranına ulaşamasa da hala iktidarda. O tarihten önce söylemde keskin muhalif fakat eylemde AKP’nin “koltuk değneği” olan MHP, “Hendek savaşları” adı altında gerçekleştirilen vahşi katliamlar sürecinde AKP’ye tam destek sunarak “resmi ortak” haline geldi. Bu koalisyon “millet iradesi” dedikleri şeyi ayaklar altına alıyor. Zira bu yedi yılda yapılan seçimler hile, tehdit, şantaj, rüşvet gibi kirli yol ve yöntemlerle kazanılabiliyor.

AKP-MHP rejiminin yöneticileri, etraflarındaki şirketler, mafya babaları, tarikat şeyhleri, müteahhitler ve her türden yiyici asalaklar, yıllardır tam bir pervasızlıkla ülkeyi yağmalıyorlar. Seçmen desteklerinin düşmesine rağmen, suç dosyalarına her gün yenilerini ekliyorlar. Yağma ve talan çarklarını son hızla döndürmeye devam ediyorlar.

Saray ile yandaş sermaye, kurulan bu yağma ve talan rejimi sayesinde zenginleştiler. Kimileri dolar milyarderleri olacak kadar kasalarını tıka-basa doldurdu. Kapitalist düzende bir azınlığın zenginleşmesi için büyük bir çoğunluğun yoksullaşması kaçınılmazdır. Nitekim uzun bir dönemdir, hem Türkiye kapitalizminin yapısal sorunlarının yarattığı krizlerin hem de saray rejiminin bu krizleri alabilmesine derinleştiren politikalarının faturasını on milyonlarca işçi ve emekçi ödüyor. On milyonlarca emekçi ya açlık sınırı altında bir ücretle çalışıyor ya da işsiz.

Ülkeyi kapitalistler için “sömürü cenneti” emekçiler için “sefalet cehennemi” haline getiren saray rejimi, iktidarını ayakta tutma derdine düşmüştür. Kitle desteğinde yaşanan düşüş, suç dosyaları kabarık olan AKP şefi ile etrafındakileri kaygılandırarak boyutlara ulaşmıştır.

AKP-MHP koalisyonu tepeden-tırnağa kokuşmuş ve çeteleşmiş mafyatik bir rejimdir. Buna rağmen sergilediği pervasızlık toplumsal muhalefetin ve işçi sınıfı hareketinin zayıf olmasından kaynaklanıyor. Fakat yine de kendini güvende hissetmiyor. Zira toplumsal hareketin ne zaman patlayacağı belli olmadığı gibi, normal koşullarda “milli iradenin tecelli

ettiği” seçimleri kazanması kolay görünmüyor. Belli ki iktidar artık hile ve şantajla da kendisini kurtarmayacağını farkında. Bundan dolayı başka kirli araçlara ihtiyaç duyuyor.

Rejim cephesinde durum bu iken, düzen muhalefetini oluşturan altı parti toplantılar düzenlemeye başladı. AKP-MHP rejimi sonrasına hazırlandığını söyleyen düzen muhalefeti adeta ilan edilmemiş bir seçim hazırlığında. Şimdiden vaatlerde bulunuyor, kamuoyu araştırmalarına dayanarak seçimleri kazanacağından emin bir havada hareket ediyor.

AKP-MHP koalisyonu kendi içinde kirli pazarlıklar yaparken, düzen muhalefetini parçalamak için de her türlü rezilliğe başvuruyor. Kürt halkına histerik bir ırkçılıkla saldırırken, İmralı’da Öcalan’la pazarlık yaptığını dair haberler çıkıyor. Yanı sıra seçim ve siyasi partiler kanununu değiştirerek ayak oyunları alanını genişletmeye hazırlanıyor.

AKP-MHP koalisyonunun kirli pazarlıklarda anlaşmaya vararak hazırladığı “Milletvekili Seçim Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi”, TBMM Genel Kurulu’nda kabul edildi. Böylece dinci-faşist iktidar “millet iradesi”ni çiğnemek için kirli oyunlar sahasını hem genişletti hem de “yasal” bir zemine kavuştu.

Bu kanunla seçim barajı yüzde 7’ye indiriliyor. Oyların sayımından milletvekili adaylığına, oyların bölgesel ve genel dağılımından milletvekilleri seçimine, partilerin seçimlere katılım yeterliliğinden ittifaklara kadar birçok değişiklik ya-

pılıyor. Bu değişikliklerin hangi ihtiyacın ürünü olduğu, seçimlerde büyük bir hezimet yaşaması beklenen dinci-faşist koalisyonun bu kirli oyunlarla şansını arttırmaya çalıştığı kimse için bir sır değil.

Bu kanun değişikliğini dayatması, burjuva anlamda bile olağan bir seçimden söz etme döneminin geride kaldığına işaret ediyor. “Milletin iradesi” söylemlerini dilinden düşürmeyenler, seçmenlerin tercihlerini ayaklar altına almak için her tür rezilliğin “olağan” sayıldığı bir sistem kurmuş bulunuyorlar.

Seçimler hemen her zaman sermaye partileri ve onların medyasının manipülasyonlarının etkisi altında gerçekleştirilir. Sermayenin tercih ettiği parti ya da partiler medya aracılığıyla, seçim anketleriyle, algı operasyonlarıyla kitlelere pazarlanır. Bir dönem Erdoğan’a “aşık” olduğunu ilan eden Ethem Sancak, geçenlerde AKP’nin ABD emperyalizmi tarafından iktidara taşındığını itiraf etti ve bundan dolayı hakkında soruşturma açıldı. Elbette Ethem Sancak tarafından dile getirilen bu gerçek biliniyordu. Burada önemli olan, AKP’e şefine bu denli yakın birinin bu itirafının, düzen siyasetindeki yozlaşmanın vardığı boyutu ortaya koymasıdır.

Emperyalist ülkelerde yüz milyonlarca dolar seçim propagandaları için, yani halkın aldatılması için harcanırken, Türkiye gibi ülkelerde rüşvet, hile/hurda, manipülasyon, kirli manevralar ve zorbalıkla oy veren kitleler yönlendiriliyor. Buna

rağmen sermaye ve emperyalistlerin istediğinin tersi yönde sonuçlar çıktığında ise, “halkın iradesi”yle seçilen liderlere karşı darbe hazırlığı yapılıyor. Bu kirli ve kanlı işlerin organizasyonunu “demokrasi şampiyonu” ABD ile diğer batılı emperyalist suç ortakları yapıyor. Özellikle Latin Amerika’da ilerici devlet başkanlarını devirmek için her yola başvuruyor.

Emekçi kitleler devrimci bir alternatife yönelecek bilinç ve örgütlülük düzeyine ulaşana kadar yazık ki sermayenin seçim oyununa şu veya bu şekilde katılmaya devam edeceklerdir. “Olağan” koşullarda yapılan seçimlerde kim kazanırsa kazansın, işçiler, emekçiler, kadınlar ve tüm ezilenler için özü itibarıyla değişen bir şey olmuyor. Toplumsal muhalefetin güçlü olduğu kimi ülkelerde seçilen ilerici başkanlar ise, sermaye ve emperyalistlerin kışkacına alınıyor, bunaltılarak iş yapamaz duruma düşürülüyor. Yani kapitalist ilişkiler aşılamadığı sürece, sistemin sömürüye ve ücretli köleliğe dayalı çarkları dönmeye devam ediyor ve çarklarda boy veren tüm sorunlar yeniden yeniden üretiliyor.

Toplumsal hareketlerin güçlü olduğu koşullarda bunun seçim sonuçlarına yansımaları kaçınılmaz olsa da, toplumsal sorunların hiçbirisi gerçek bir çözüme kavuşturulamıyor. Giderek daha da derinleşecek olan toplumsal sorunların gerçek ve kalıcı çözüm yolu ancak, emekçilerin sermaye diktatörlüğünü yıkmak için politik mücadele alanına çıktıkları ve devrimci mücadeleyi yükselttikleri koşullarda açılacaktır.

Hapishaneler ölüm kamplarına dönüştürülüyor

Toplumsal desteği düştükçe saldırı-ganlaşan AKP-MHP rejimi, boyun eğdiremediği toplumsal kesimleri kaba şiddet araçlarıyla sindirmeye çalışıyor. Bu saldırganlığın en belirgin olduğu yerlerden biri hapishanelerdir. Zira kâğıt üzerinde kaldırılan idam cezası, iktidar tarafından ölüm kamplarına dönüştürülen cezaevlerinde fiilen uygulanıyor.

İşkenceyle katletme olayları arttığı gibi, özellikle sağlığa erişim hakları elerinden alınan devrimci-ilerici tutsaklar ölüme mahkûm ediliyorlar. Hapishaneye sağlıklı giren tutsakların, hastalandıklarında tedavi olmak bir yana muayene olma hakları bile gasp edildiği için, basit rahatsızlıkları zamanla ölümcül hastalıklara dönüştürüyor.

Hapishanelerde sağlıklı beslenmek mümkün değil. Hatta tutsaklar çoğu zaman karınlarını bile tam olarak doyuramıyor. Sağlık nedeniyle diyet yapmak zorunda olanlar için durum daha da kötü. Kantinden alışveriş yapmak için yeterli parası olmayanlar aç bırakılıyor. Bundan dolayı hastalıklara karşı vücut dirençleri zayıflıyor.

Dolayısıyla, zindanlarda sağlık sorunları yaşayan tutsakların sayısında görülen artış rastlantı değil. Çünkü kokuşmuş saray rejimi bu acımasız uygulamaları “olağan politika” haline getirmiş bulunuyor. Tam bir pervasızlıkla, öldürme ya da kalıcı hastalıklar oluşturmayı hedefleyen bir politika izliyor.

İNTİHAR DEĞİL CİNAYET!

“Eceliyle” ya da tedavi edilmediği için ölenlerin sayısında dramatik bir artış yaşanırken, “intihar” olduğu iddia edilen ölüm vakaları da artıyor.

Garibe Gezer ve Vedat Erkmen için intihar etti denildi. Gezer ve Erkmen’in ölüm sebepleri intihar olsa bile, onları buna sürükleyen koşullardan hapishane yönetimlerinin yanı sıra bizzat AKP-MHP rejimi sorumludur.

İntihar olduğu iddia edilen ölüm olaylarının otopsi raporlarının nasıl hazırlandığı da belli değildir.

Şaibeli bir el çabukluğuyla yapılmakta, bu da doğal olarak cinayet şüphesini güçlendirmektedir. Cinayetlere “intihar süsü” vermek, zorba rejimlerin kirli yöntemlerinden biridir.

SÜRECE YAYARAK ÖLDÜRMEK!..

Emine Aslan Aydoğan, Ali Boçnak, Sabri Kaya, Halil Güneş, Mehmet Ali Çelebi, Takiyettin Özkahraman, Hüseyin Polat, İbrahim Akbaba ve diğerleri... Bu tutsaklar, sağlığa erişim hakları engellendiği için son dönemde yaşamlarını yitirdiler. Ölüm sebebi “hastalık” olarak sunulsa da, hayatını kaybedenlerin sayısındaki artış “tedavi etmeyerek katletme” politikasının dolaysız sonuçlarıdır.

Akhisar T Tipi Hapishanesi’nde yaşamını yitiren Mehmet Sevinç ağırlaştırılmış müebbet cezası değil, müebbet hapis cezası almasına rağmen tek kişilik hücrede tutuluyordu. Beyin kanaması geçiren Sevinç’in kızına doktor, “ya kafa üstü düşmüş ya kafasına vurmuşlar, bu yüzden beyin kanaması geçirmiş” demiş. Her iki durumda da Mehmet Sevinç’in öldürüldüğünü söylemek iddia değil somut bir gerçektir. Düşüyse eğer, onu tek kişilik hücrede tutan hapishane idaresi bunun sorumlusudur. Eğer kafasına vurulduysa, taammüden cinayet işlenmiştir.

IRKÇI-FAŞİST SALDIRI ŞÜPHESİ

Silivri’de son günlerde peş peşe gerçekleşen mahpus ölümleri ise, hapishane idaresinin katliamcı politika izlediğini gözler önüne serdi. Ferhan Yılmaz için hapishane idaresi “kalp krizi geçirerek öldü” açıklaması yaptı. Oysa Ferhan Yılmaz’ın abisinin anlatımları hapishane

idaresinin yalan söylediğini gösteriyor:

“Gözlerinin altından kan akıyordu, kan gelmesin diye burun deliği pamuklarla tıkatılmıştı. Boğazında ise izler vardı. 1980’lerde Diyarbakır Cezaevi’nde yaşatılanların aynısı Silivri Cezaevi’nde yaşatılmış. İşkence, baskı ve zulüm en sonunda katliam yaşanmış. Kardeşim işkenceyle öldürülmüş. Burada kimin sorumluluğu varsa hukuk önünde hesap vermeli. Cezaevi idaresi hakkında suç duyurusunda bulunacağız. Olayın üstünden 3 gün geçmesine rağmen Adalet Bakanı hala bir açıklama yapmadı.”

Ferhan Yılmaz’ı muayene eden hekim de abisine, kardeşinin hastaneye getirildiğinde ölmüş olduğunu ve iç organlarının parçalandığını söylemiş. Yılmaz’ın vücudunda işkence izleri de saptanmış.

Yine Silivri Hapishanesi’nde adli mahpusların “toplu intihar” girişiminde bulunduğu ve iki kişinin yaşamını yitirdiği açıklandı. Bu iddia gerçekse eğer, hapishanelerdeki koşulların ne kadar vahşi olduğunu, insanları toplu intihara sürükleyecek kadar ağır saldırıların gerçekleştiğini anlatıyor. Nitekim gardiyanların mahpuslara ip ve jilet vererek “hadi intihar et” dediğine dair bilgiler yansıyor. Bu pervasızlık ilk kez yaşanmıyor. Daha önce de İğdır S Tipi Hapishanesi’nde gardiyanların tutsaklara “hadi intihar et” dediği belirtilmişti.

Silivri’de toplu intihar girişiminde bulunduğu iddia edilen ve yaşamını yitiren mahpuslar adli davalardan hapse girmiş

Kürt gençleridir. Bu da ırkçı-faşist saldırı şüphesini güçlendiriyor. Yaşamını yitiren bir mahpusun vücudunda darp izlerine rastlanması, tutsaklara şiddet uygulandığını gösteriyor. Yoğun bakımda yattığı söylenen bir kişinin ise hapishanede tutulduğu belirtiliyor. Öte yandan Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürlüğü tarafından yapılan açıklamada “toplu intihar” olayı reddedildi.

ÖLÜMLERE SESSİZ KALMAYALIM!

Hapishane denilen ölüm kamplarında gerçekleşen katliamlarda son dönemde belirgin bir artış görülüyor. Bu vahşeti uygulayan sermaye devleti, suçlarını örtmek için birbiriyle çelişen yalan açıklamalar yapıyor. Sergilenen pervasızlık, hapishanelerde yaşananlar konusunda toplumun sessizliğinden dolayıdır. Sermaye devleti hapishanelere yönelik saldırılarını sadece katliamcı kimliğinden dolayı değil, aynı zamanda krizin faturasını işçilere ve emekçilere ödetmek için de gerçekleştiriyor. Zira kapitalizmin krizinin saray rejiminin yağma ve talanıyla derinleştirilmesi, toplumsal tepkiyi büyütüyor. Hapishaneleri ölüm kampına çeviren AKP-MHP koalisyonu, emekçileri hapse düşme korkusuyla hak arama mücadelesinden uzak tutmayı da hedefliyor.

“Zindanlarda yaşananların benimle alakası yok” diye düşünen her emekçi bilmeli ki, hapishanelerde artan hak gaspları ve katliamlar, aynı zamanda krizin faturasını sessizce ödetebilmek içindir. Düzenin derin bir sefaleti dayattığı yerde sessizlik emekçiler için büyük bir tehlikedir. Zira dayatılan sefaletle karşı mücadelenin yükseltilmediği yerde, yozlaşmanın önüne geçmek mümkün değildir. Sefalet ve yozlaşma ise emekçiler için bir tür manevi ölümdür.

Hapishanelerde yayılan hak ihlalleri ve artan ölümler karşısında sessiz kalan emekçiler, kendilerine ve çocuklarına karanlık bir geleceğin dayatılmasına da boyun eğmek zorunda kalacaklardır. Hapishanelerde gerçekleşen ölümlere sessizlik, yaşamlarının cehenneme dönmesine katılmak anlamına gelecektir. İşçi sınıfı ve emekçilerin insanca ve onurlu bir yaşam için mücadeleye atılmaları ise hapishanelerdeki saldırı ve katliamlara karşı da yükselen bir ses olacaktır.

Sınıf devrimcilerinden 1 Mayıs hazırlık etkinlikleri

GEBZE

Gebze'de 1 Mayıs'a haftalar kala "Emperyalist saldırganlığa, baskıya, sömürüye karşı 1 Mayıs'ı örgütleyeceğiz" şiarıyla etkinlik düzenlendi.

1 Mayıs şehitleri başta olmak üzere sınıf mücadelesinde şehit düşenler adına saygı duruşunun ardından Gebze İşçilerin Birliği Derneği adına bir konuşma yapıldı.

Sınıfa yönelik saldırıların tırmandığından, pandemi boyunca açlığa mahkûm edildiğimizi ve örgütlenmenin, birlik olmanın öneminden bahsedilen konuşma direnişlere yapılan vurgular ve örgütlenme çağrısı ile sona erdi. Ardından, BDSP'nin hazırladığı bir sinevizyon izlendi.

Sinevizyonun ardından BDSP adına yapılan konuşmada, dünya üzerinde iki sınıf olduğu ve 1 Mayıs'ta uzlaşmaz iki sınıfın karşı karşıya geleceği, güçlerini göstereceği söylendi. Pandemi boyunca hayatlarımız hiçe sayılarak çalıştırılırken yoksullaştığımız, sermayenin büyüdüğü söylenerek bu gidişe dur demek için mücadeleyi büyütmek gerekliliği ortaya kondu. Emperyalist-kapitalist sistemin çıkarları uğruna hayatlarımız hiçe sayılarak, savaşlar çıkartılıyor. Ortadoğu'da, Ukrayna'da halkların canları hiçe sayılarak emperyalist kapişmalar yaşanırken, işçi sınıfı bu gidişe dur demelidir, denildi.

1 Mayıs'ta alanlarda olmak için, herkesin sorumlulukla hareket etmesi gerektiği, bu kavgayı kazanmak için, sermaye iktidarını yıkmak için başka çaremiz olmadığı söylendi.

Gebze İBD Tiyatro Atölyesi, sermayenin işçileri kandırmak için başvurduğu yolları, düzen partilerinin riyakarlığını, söylemlerini mizahi bir dille ele alan, işçi sınıfının örgütlülüğünün önemini vurgulayan tiyatro oyununu sergilediler.

Verilen aranın ardından, yine Gebze İBD çalışmaları kapsamında, tavukların örgütlenerek tilkilere karşı özgürlüklerin elde ettikleri dinleti çocuk korosu tarafından sergilendi.

İEKK adına yapılan konuşma ile kadına yönelik şiddetin, tacizin ve cinayetlerin tırmanmasına karşı işçi-emekçi kadınları mücadelede yerini alması gerektiği vurgusu yapıldı.

EYT Gebze adına yapılan konuşmada da mücadelenin ortaklaştırılması ve da-

yanışmanın önemi vurgulandı.

Konuşmaların ardından Gebze İBD Müzik Atölyesi marşlar ve halaylarla yerini aldı. Marşlar hep bir ağızdan söylenirken, coşkulu halaylar çekildi.

Etkinlik 1 Mayıs'ta alanlarda buluşma sözüyle ve 1 Mayıs'a kadar yapılacak toplantı ve etkinliklerin duyurusu ile sona erdirildi.

ESENYURT

İşçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşırken güçlü bir 1 Mayıs'ı hep beraber örmek için Esenyurt'ta 1 Mayıs'a hazırlık etkinliği gerçekleştirildi.

Etkinlikte ilk olarak sınıf mücadelesinde hayatını kaybeden devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı gerçekleştirildi. Ardından, Nazım Hikmet'in "Türkiye işçi sınıfına selam!" şiiri okundu, sonra serbest kürsü kuruldu. Etkinlikte BDSP adına 1 Mayıs'ın tarihsel ve sınıfsal önemine değinen bir konuşma yapıldı. Konuşmada "Sermayedarların yarattığı ekonomik krizin faturası işçilere emekçilere kesiliyor, işçilerin en ufak hak arayışına sermaye devleti azgınca saldırabiliyor. Ama bu baskılara rağmen işçiler Sinbo'da Migros'ta Farplas'ta ve birçok çorap fabrikasında fiili grevlerle, işgallerle ve direnişlerle cevap veriyor. Yaşanan direnişler biz işçilerin yürünmesi gereken yolu gösteriyor. Bu 1 Mayıs'ı da bu bilinçle ilmek ilmek örmek sermayenin saldırılarına ge-

reken cevabı verecektir" Denildi.

Ardından TOMİS adına gerçekleştirilen konuşmada, sermayenin yarattığı krizin ağır faturası işçilere ödetiliyor denildi. Ayrıca Rusya-Ukrayna savaşının beldelinin de yine işçi-emekçilere ödetildiği belirtildi. Konuşmanın devamında şunlar ifade edildi:

"Bugüne kadar işçilerin canıyla, canıyla kazandıkları hakları bir bir gasp ediliyor. Sermaye bu kadar kolayından işçilerin haklarına saldırabiliyorsa tam da işçilerin örgütsüz oluşundandır. İşçi sınıfının mücadelesini ileri taşıyan her mücadeleyi sendikamız destekler çünkü TOMİS'in var olması demek bir fabrikada yetki alması demek değildir.

Bir fabrikada işçiler talepleri uğruna birbirlerine kenetlenabiliyorsa sendikamızın perspektifi orada var edilmiştir. Güçlü bir 1 Mayıs için metal sektörü başta olmak üzere her fabrikada 1 Mayıs komitelerini kuralım."

Hukuk Fakültesi'nde okuyan bir üniversiteli söz alarak "Çürümüş eğitim sisteminde gençler hem okuyup hem çalışmak zorunda bırakılıyor.

Gençliğin geleceksiz bırakılması karşı 1 Mayıs'ta gençlik kendi taleplerini alanlarda olmalı." dedi.

Serbest kürsüde Alevilerin yaşadığı sorunlardan kadınların yaşadığı sorunlara dek konuşmalar yapıldı. Serbest kürsü bitirildikten sonra tiyatro gösterimi ve halaylarla etkinlik sonlandırıldı.

ANKARA

İşçi ve emekçilerin yaşamlarının çökmez hale geldiği son süreçte sınıf devrimcileri Ankara'da 1 Mayıs hazırlıklarına başladı.

Sincan İşçi Birliği'nde haftas onu yapılan kahvaltı ve sonrasında gerçekleşen aylık SİB Meclisi toplantısında işçi ve emekçilerin yaşadıkları sorunlar ve bu sorunlara karşı çözümler tartışılarak 1 Mayıs'a giden sürecin kolektif bir şekilde örgütlenmesi gerektiği konuşuldu. Yapılacak yerel 1 Mayıs buluşmaları gündeme alınarak 24 Nisan'da Ankara İşçi Meclisi'nin düzenleyeceği 1 Mayıs etkinliğine hazırlık kolektif bir çabaya konu edildi.

Mamak İşçi Kültür Evi'nde yapılan akşam yemeği toplantısında ise AKP iktidarının işçi ve emekçilere dönük saldırıları tartışılırken bunun karşısında güçlü bir 1 Mayıs'ın nasıl hazırlanacağı üzerine konuşuldu. 1 Mayıs'ın işyerlerine, mahallelere taşınması tartışılırken sürecin örgütlenmesi için bir hazırlık komitesi oluşturuldu.

Ankara İşçi Meclisi de sürece dair hazırlıklarına başladı. İl genelinde 1 Mayıs öncesinde bir konser etkinliğinin çalışmasının startını verdi. Sanatçıların katılımı ile düzenlenecek etkinlik için sendikalara, mahalle ve işyerlerine yapılacak çağrılar konuşularak konserin hazırlıklarına başlandı.

KIZIL BAYRAK / ESENYURT, GEBZE, ANKARA

1 Mayıs ve gençlik mücadelesi

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ın ön günlerindedir. İçinden geçtiğimiz süreçte içinde yaşadığımız kapitalist sistemin çok yönlü krizleri alabildiğine ağırlaşmıştır. Ekonomik, sosyal, siyasal boyutlar taşıyan ve her seferinde daha da derinleşerek dışa vuran krizler milyonlarca işçi ve emekçinin, gencin ve kadının yaşamını her geçen gün daha çökertmeye getiren. Pandemi ile yeni boyutlar kazanan bu kriz, emperyalist savaşla birlikte ağırlaşarak çok daha yıkıcı bir hal aldı. Elbette işçi ve emekçiler, gençler ve kadınlar için, yani toplumun tüm ezilen sınıf ve kesimleri için...

Zira kapitalistler ve sermaye iktidarı, kendi sistemlerinin yarattığı krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yıkmak için tüm ekonomik, sosyal ve siyasal önlemleri alıyorlar. Nasıl mı? Sermaye devletinin sermaye sınıfına sunduğu teşvikler krediler ve vergi aflarıyla; işçi ve emekçilerin alınterinden çalınan vergi ve kesintilerle oluşturulan devasa fonların saraya ve kapitalistlere peşkeş çekilmesiyle; toplumsal muhalefeti hedef alan faşist baskı ve saldırılarla; polis ve yargı terörüyle; toplumda tırmandırılmaya çalışılan dinci gerici ve ırkçı şovenizmle... Tüm bunlar dinci-faşist AKP-MHP iktidarının krizi nasıl yönettiğini gözler önüne seriyor. Kuşkusuz bütün bir faturayı işçi sınıfına, emekçilere, gençlere ve kadınlara yüklemek sermaye düzenin kolay başarabileceği bir iş değil. Zira yılın başında

yaşanan yaygın işçi direnişleri, gençlerin ve kadınların çeşitli süreçlerdeki politik çıkışları bunun kolay olmayacağını ortaya koyuyor.

GENÇLİK CEPHESİNDE 1 MAYIS

Sermaye iktidarı, derinleşen krizin faktörlerini emekçilerin yanı sıra gençliğin de sırtına yıkmak istiyor. Pandemi ile birlikte eğitim hakkı neredeyse tamamen gasp edilen gençlik, eğitim-öğretim yılına bir dizi sorunla girmişti. Eğitim hakkı sorunu dönemin başından bu yana çeşitli şekillerde açığa çıktı. Kuşkusuz bunların en ağırı "barınma sorunu"ydü. Yetersiz yurt kapasiteleri nedeniyle yüz binlerce genç açıkta kaldı. Öğrenciler astronomik ücret talep eden özel yurtlara, tarikat ve cemaat yurtlarına, emlak simsarlarının eline teslim edildi. Barınma sorununu herhangi bir şekilde çözemeyen binlerce işçi-emekçi çocuğu eğitimine başlayamadı. Yani eğitim hakları pervasızca gasp edildi. Bir şekilde barınacak "çatı" bulanlar ise, barınma masrafları için üniversiteden çok çalıştıkları güvencesiz işlerde zaman geçirmek zorunda bırakıldı. Barınma sorunu bununla da sınırlı kalmadı. Birçok şehirde KYK yurtlarında nitelik sorunu ve yapılan zamlara karşı eylemlilikler yaşandı. Yaşanmaya da devam ediyor. Dönemin başından bu yana, ekonomik krizin faturası tüm topluma olduğu gibi gençlere de zamlarla ödettiler! Artan yurt ücretleri, üniversite ve yurt yemek-

hanelerinde yapılan zamlar, birçok kentte toplu ulaşım ücretlerinin arttırılması, sorunların yalnızca en görünen kısmıdır. Ülkede enflasyonun yüzde 100'leri aştığı koşullarda paralı eğitim uygulamaları ve hayat pahalılığı, işçi-emekçi kökenli gençliği artık doğrudan çalışmaya, okuldan çok çeşitli günlük işlere gitmeye mecbur bırakıyor. Ekonomik alanda gençliğin boğazını sıkı tutan AKP-MHP iktidarının, özellikle gençliği hedef alan gerici, baskıcı, dinci, faşist politikaları ise gençliğe hiçbir özgürlük alanı bırakmıyor. Sistemin baskılarla bunalıtıldığı, yalnızlaştığı, gelecek kaygısı yaşattığı gençlik, Enes Kara örneğinde olduğu gibi sık sık intihara sürükleniyor. Bu ve benzer sorunların gösterdiği gibi, eğitim hakkı başta olmak üzere, gelecek ve özgürlük gençliğin hala en önemli sorun alanlarını oluşturuyor.

1 MAYIS'A GİDERKEN...

Gençliğin ve toplumun emekçi kesimlerinin bugün yaşadığı tüm sorunların kaynağı ve yeniden yeniden üreticisi emperyalist-kapitalist sistemdir. Derinleşen ekonomik, siyasal ve sosyal krizlerin sebebi kapitalizmin daha fazla kâra endekli olan üretim sistemidir. Bu sistem, emperyalistlerin hegemonya ve pazar mücadeleleri uğruna insanlığı yıkıcı savaflara sürüklüyor. Dünya ölçüsünde ekonomik krizlere, açlık felaketlerine, derinleşen yoksulluğa neden oluyor. Türk sermaye devletinin toplumun tüm

emekçi kesimlerini olduğu gibi gençliği de hedef alan saldırgan politikaları, kapitalist-emperyalist dünyanın organik bir parçası olmasından kaynaklanıyor. Sisteme bütünlüklü bir bakış, bütünlüklü bir mücadelenin önemini gösteriyor. Yani gençlik krizin faturasına, faşist baskılara ve emperyalist saldırganlığa karşı mücadele ederken, eğitim hakkı, gelecek ve özgürlük taleplerini yükseltirken, kapitalist sistemin bizzat kendisini hedeflemek durumundadır. Bugün düzen partileri gençlere seslenip sandıkları işaret ederek, onlara seçimlerden medet ummalarını öğütüyor. Oysa gençliğin yaşadığı tüm sorunları kapitalist-emperyalist sistem yaratıyor. O halde bu sistem temellerinden yıkılmadığı sürece, bu sorunların gerçek ve kalıcı bir çözüme kavuşturulması olası değildir. Kapitalist düzenin insanlık için miladı dolmuştur. Onu tarihin çöplüğüne atmanın zamanı gelip çatmıştır.

Bu yılın 1 Mayıs'ı, 6 Mayıs 1972'nin 50. yılının ön günlerine denk geliyor. Yarım asır önce "Düzene karşı devrim!" diye haykıran genç devrimci önderlerin Deniz'in, Yusuf'un, Hüseyin'in çağrısı bu 1 Mayıs'ta da güncelliğini ve yakıcılığını koruyor. Bundan hareketle gençlik, "Krizin faturasına, emperyalist savaşa, faşist baskılara karşı mücadeleye!" şiarını yükselterek alanları, meydanları doldurmalıdır!

DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

"SINIFIN BİL, SAFA GEL!"

Açlık, yoksulluk ve sefalet her geçen gün toplumun daha geniş kesimlerini içine alıyor. Kapitalizmin ürettiği krizler sefaleti her geçen gün derinleştirirken, yeni bunalımlar, çatışmalar ve savaşlar üretiyor. Bu savaşların ve krizlerin bedelleri işçilere, emekçilere, kadınlara ve gençliğe ödetiliyor. Hayat pahalılığı, yol, yemek, kırtasiye masraflarındaki artış, atölye materyallerinin fiyatlarının katlanması ile okula gidemeyecek duruma düşürüldük. Eğitimdeki gericileşme, ezberci ve niteliksiz eğitim politikaları ile geleceksizliğe itildik.

"Meslek liseleri memleket meselesi" diyerek lise atölyelerini fabrikalara çevirdiler. Her geçen gün sayıları artan, kapitalistlerin ihtiyaçlarına göre tasarla-

MLB ile 1 Mayıs'ta alanlara!

nan meslek liseleri inşa ettiler ve etmeye devam ediyorlar. Bu yeterli gelmediği için fabrika içinde atölye açmayı kolaylaştıran düzenlemeler yaptılar. Pandemi döneminde aralıksız üretime devam eden atölyeler, yer yer fabrikaları hem üretim hem kar planında aşan sömürü alanları haline getirildiler. Öğrenciler bu atölyelerde ağır sömürü şartları altında güvencesiz çalıştırıldılar. Sömürü çarkları böyle dönmeye devam ediyor. Meslek liselileri düşükten de düşük ücretlerle çalıştırarak elde ettikleri karlar çok cazip gelmiş olmalı ki, şimdi de normal liselerde "başarılı olamayan" öğrencile-

re "4 gün staj 1 gün eğitim" ile "ustalık belgesi" vermeyi hedefliyorlar. Sermaye düzeninin asıl hedefi nitelikli ve ucuz yeni işgücü yaratmaktır. Gençlik ve onun geleceği ise düzenin efendileri için bir ayrıntıdan ibarettir. Sömürücü kapitalist asalakların demir yumruğu olan AKP-MHP iktidarı, meslek lisesi ve mesleki eğitim merkezlerine teşvikleri artırarak, ucuz işgücü çarkına gençliğin daha geniş kesimlerini katmayı hedefliyor.

Bizler, bugünün ve geleceğin işçileri, okul sıralarındayken sömürü çarklarının için çekilen liselileriz. Atölyede, stajda sömürüyü, baskıyı, mobbingi en ağır şe-

kilde yaşayan ve geleceksizliğe mahkûm edilen gençleriz.

Bizlere bu sömürü ve geleceksizliği dayatan sermaye sınıfı ile işçi sınıfının karşı karşıya geldiği en büyük mücadele günü 1 Mayıs yaklaşıyor. Savaşa ve saldırganlığa, sömürüye ve baskıya karşı zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan işçi sınıfının safında alanlara çıkmalı, sorunlarımızın çözümü için mücadeleyi birlikte büyütmeliyiz. Meslek Liseliler Birliği olarak, tüm liseli arkadaşlarımızı atölyede ve stajda sömürüye, gericileşme ve geleceksizliğe karşı dur demek için, özgürlüğümüz ve geleceğimiz için, işçi sınıfının yolunda MLB saflarında 1 Mayıs'ta alanlara çağırıyoruz.

MESLEK LİSELİLER BİRLİĞİ

Burs ve krediler de tehdit aracı!

Dinci-faşist rejim her türlü toplumsal tepki karşısında saldırı, baskı ve tehdide başvuruyor. Saraya biat etmeyenlerle sadece şiddet diliyle iletişim kuruyor.

Öte yandan, AKP-MHP koalisyonunun politikalarıyla daha da derinleşen ekonomik, sosyal ve siyasal krizler toplumun geniş kesimlerinin yaşamını çekilemez hale getirmiş bulunuyor.

Toplumun ileri kesimleri krizin faturasını ödememek adına bir dizi eylemli direnişler örgütlediler. Bu eylemlerin en dinamik kesimini ise gençlik oluşturuyor. Toplumsal sorunlarda, haklarına, özgürlüğüne ve geleceğine yönelik bir dizi saldırıda sokakları dolduran gençlik gözaltılar, tutuklamalar ve baskılarla sindirilmeye çalışılıyor.

Gençlik eğitim, barınma, beslenme ve ulaşım gibi en temel insani haklarını bir meta olarak satın almak zorunda bırakılıyor. Temel sosyal hizmetleri özelleştirenler, öğrencileri burs olarak veya çalışarak okumak zorunda bırakıyor.

Gençliğin birçok hakkını gasp eden AKP-MHP rejimi, burs ve kredileri de bir tehdit aracı olarak kullanıyor. Rejime biat

etmeyen gençlerin burs veya kredileri keyfi bir şekilde kesilebiliyor. Son dönemde, Boğaziçi direnişinde eyleme katıldıkları için 100'ü aşkın öğrencinin, barınma haklarına ulaşamadıkları için Ankara'ya gitmek isterken gözaltına alınan öğrencilerin, Ankara Üniversitesi'nde ekonomik kriz gündemli forum yapmaları engellenen öğrencilerin, 8 Martlar'a katılan öğrencilerin bursları dinci-faşist rejimin şefi Tayyip Erdoğan'ın talimatıyla kesildi.

Bursların kesilmesine, 2008 yılında yönetmelikten çıkarılmış KYK yönetmeliğinin 11/h maddesi gerekçe gösteriliyor ve gerekçeler şöyle sıralanıyor: "öğrenim

görmekte olduğu öğretim kurumlarında, eklentilerinde, kalmakta olduğu yurttta, öğretim kurumu veya barındığı yurdun dışında, münferiden veya topluca her ne şekilde olur ise olsun anarşi ve terör olaylarına karışan, öğrenim özgürlüğünü ihlal edici (direniş, boykot, işgal, yazı yazma, resim yapma, slogan atma vs.) davranışlarda bulunan bu fiillere eksik veya tam teşebbüste bulunanlar.." Güya bu maddeyi yürürlükten kaldıran saray rejimi, aynı maddeye dayanarak öğrencilerin burs/kredi haklarını gasp ediyor.

11/h maddesi iptal edilmiş olmasına rağmen farklı bir yönetmeliğin içine

yerleştirilip pervasızca kullanılıyor. Bu uygulamanın bizzat AKP şefi eliyle uygulamaya konulması ise, saray rejiminin gençliğe düşman yüzünü gözler önüne seriyor.

Hakları, özgürlükleri ve gelecekleri için mücadele eden öğrencilerin burs ve kredilerinin kesilmesi saldırısı, rejimin zıvanadan çıkışının somut göstergelerinden biridir. Saray rejimi gözaltı, tutuklama, hapsetme saldırılarına ek olarak burs/kredi kesme saldırısını eklemiştir.

Dinci-faşist rejimin hedefi toplumun dinamik kesimi olan gençliği gözaltılar, tutuklamalar ve baskılarla kuşatma altına alıp soluk alamaz duruma düşürmektir. Baskıyı yoğunlaştırıp, Boğaziçi'nde olduğu gibi buna karşı direnenleri terörist ilan edenler, gençliğin haklı ve meşru mücadelelerini lekelemeye çalışıyorlar.

Dinci-faşist rejimin baskıcı kuşatmasına boyun eğmeyen gençliğin yükselttiği mücadelenin önünün kesilememesi, gerici saldırganlığın nafile olduğuna işaret ediyor. Gençlik hakları, özgürlüğü ve geleceği için mücadele etmeye kararlı olduğunu gösteriyor.

Boğaziçi Üniversitesi'nde sefalet ücreti!

Geçtiğimiz yıl gençliğin direnişine sahne olan Boğaziçi Üniversitesi'nde kayyum yönetimi, kısmi zamanlı çalışan öğrencilere sefalet ücretini reva görüyor. Sarayın aparatı TÜİK bile enflasyon oranını yüzde 61.14 olarak açıklarken, bağımsız kuruluşlar ise gerçek oranın en az iki katı olduğunu hesapladılar. Buna rağmen Boğaziçi Üniversitesi'nde kısmi zamanlı çalışan öğrencilerin saat ücretleri 13 TL'den 17 TL'ye çıkarıldı. Yani açıklık sınırının altına düşen asgari ücretten de düşük bir saat ücret reva görülüyor öğrencilere.

Parasız eğitim hakkının rafa kaldırıldığı bir ortamda, yüzde 35 oranında arttırılan yaz okulu ücretleri de öğrencilerin sırtına yıkılmaya başlandı. Çalışan öğrencileri sömüren kayyum rektörlük, "yaz okulu ücreti" adı altında da öğrencilerden para sızdırıyor.

Öğrencilere dayatılan sefalet koşullarının bir de yasal boyutu var. Zira ilgili yönetmeliğe göre çalışan öğrencilere verilebilecek en yüksek saat ücreti 22 liradır. Yani açıklık sınırı altında kalan asgari ücretten daha yüksek bir kısmi zamanlı çalışma ücreti kanunen dahi mümkün

değil. Bu meselenin kayyum bürokrasisiyle sınırlı kalmadığı, sermaye devletinin ve ilgili bakanlığın da bu suçun ortağı olduğunu vurgulamak gerekiyor. Bu prangayı ancak sınıf mücadelesi ile gençlik hareketinin bulduğu zeminde yaratılacak mevzi direnişler kırabileceklerdir.

Bunun dışında AKP-MHP iktidarının kayyumlar aracılığıyla kampüslerdeki dinci-gerici uygulamaları boyutlandırıldığını da vurgulamak gerekiyor. Karma yurtların kaldırılması ile başlayan bu saldırı dalgası zamanla kampüslerde akşam saatlerinden itibaren açık olan tüm ortak alanlara taşındı.

Daha öncesinde Boğaziçi Üniversitesi'nde Yabancı Diller Yüksekokulu binasında kazanımla sonuçlanan bir işgal eylemi gerçekleştirilmişti. Geçtiğimiz günlerde de kütüphanelerin 22:00'de kapanmasını öngören düzenlemeye

karşı Boğaziçi öğrencileri bir masa açarak imza kampanyası düzenledi ve "Kütüphaneden çıkmıyoruz" şiarıyla eylem çağrısında bulundu.

Boğaziçi kayyumluğu öğrencilerin haklı tepkisinden çekinmiş olacak ki bahsi geçen eylemden saatler öncesinde kütüphanenin 7/24 açık olacağını açıkladı. Böylelikle öğrenciler, hakları ve özgürlükleri için mücadele ederek üniversite yönetimine geri adım attırılmış oldular. Bu sorunlar üzerine üniversitemizde kısmi zamanlı çalışan iki arkadaşımızın kısaca görüşlerini aldık.

Kısmi zamanlı çalışan öğrenciler anlatıyor:

* "SineBU'da kısmi zamanlı çalışmaktayım. Ortak alanımız olan Lounge alanı pandemi bahanesiyle kapatıldı. Hem kulüp etkinliklerinin yapıldığı hem de film aralarında öğrencilerin buluşabildiği, dergi okuyup sohbet edebildiği

alanlardan birisi daha gasp edildi. Hem ülke çapında hem de kampüslerimizde pandemi gerekçe gösterilerek yasaklanan, kısıtlanan pek çok alan var.

Daha beş yıl öncesinde karma yurtlara dönük saldırılar, bugün öğrencilerin karma biçimde barınabileceği hiçbir alan bırakılmaması noktasına vardırdı. Bunun bir örneğini müzikli mekânların belirli bir saatten sonra kısıtlanmasında görüyorsak, bir örneğini de kampüslerimizde görmekteyiz."

* "Çok daha ağır koşullarda ve yorucu işlerde çalışan, emeğinin karşılığını alamayan öğrenci arkadaşlarımız var. Harcanan emeğe göre departmanlarda ücret ayrımlarına gidilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Kısmi zamanlı öğrenciler olarak bir irade örgütlemem gerektiğini düşünüyorum. Tek başıma bunu başlatacak bir gücü kendimde görmüyorum ancak böyle bir hareket her koşulda eylemsizlikten iyi olacaktır. Böylesi bir hareket başlatılırsa kendi adıma gerekli desteği de verebileceğimi düşünüyorum."

BOĞAZIÇI ÜNİVERSİTESİ'NDEN BİR DGB'Lİ

Kadın cinayetleri yargı eliyle teşvik ediliyor

M. Nevra

Yaşadığımız topraklarda her gün yeni bir kadın cinyeti, çok sayıda şiddet veya istismar haberleri alıyoruz. Kadınları hedef alan bu şiddet-istismar-cinayet sarmalı Türkiye'nin en büyük sorunlarından biri haline gelmiş durumda. Kadınlar rahatça sokaklarda gezemiyor, kampüslerde, evlerde hatta işyerlerinde şiddetin her türlüsüne maruz bırakılıyor. Sosyal medyaya yansıyanlar, tanık olduğumuz olaylar artık kadına yönelik şiddet ve cinayetlerin sistematik bir hal aldığını gösteriyor. Zira kadın sorununu tek tek bireyler değil doğrudan kapitalist sistem sürekli yeniden üretiyor. Kapitalizmin yarattığı krizler mücadeleyle karşılanmadığında toplumda yozlaşmaya neden oluyor. Bu yozlaşma kadına yönelik şiddeti daha da yakıcı bir sorun haline getiriyor. IŞİD ile aynı ideolojik referanslara sahip olanların iktidarda olması, bu sorunu hiç olmadığı kadar derinleştiriyor.

Kadına yönelik şiddet, düzen mahkemeleri tarafından da adeta teşvik ediliyor. Zaten uygulanmayan İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılması kararı başlı başına bir sorunken, bu düzen kendi yasalarını adeta kadına yönelik şiddetin önünü açacak tarzda kullanıyor. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne birkaç gün kala Tayyip Erdoğan kadına şiddetle mücadelede yeni reform paketini şu sözlerle açıklamıştı: "Sadece takım elbise giyip kravat takarak, ellerini önünde birleştirip başını yana eğerek sergilenen tiyatroyu görüntüler takdiri indirim gerekçesi olmayacaktır." Adalet Bakanı Bekir Bozdağ ise aynı pakete dair yaptığı konuşmada "Vicdanları rahatsız edecek bir iyi hal indirimine rastlamayacağız" iddiasını ortaya atmıştı.

Bu sözlerin ardından onlarca şiddet, istismar ve cinayet davasında faillere "iyi hal" ve "haksız tahrik" gibi indirimler vermeye devam edildi. Bu satırlar yazılırken, İzmir Seferihisar'da boşanma aşamasında olduğu İrmak Kıvrak Tayoğlu'nu darp ettiği için tutuksuz yargılanan Murat Tayoğlu'na hem "iyi hal" hem de "haksız tahrik" indirimi uygulanarak 2 yıl 4 ay hapis cezası verildi. Kayseri'de kızını katleden Basri Karakulak'a, "haksız tahrik" ve "iyi hal" indirimleri uygulandı. Bursa'da boşandığı eşi Fatma Gökçe'yi katleden İlhan Gökçe'ye "iyi hal" uygulanarak, müebbet hapis yerine 20 yıl hapis

cezası verildi.

Kadına yönelik şiddete karşı yükselen öfkeyi dindirebilmek için göstermelik olarak hazırlanan "kadına şiddetle mücadelede yeni reform paketi" hukuki açıdan ağır yaptırımı kapsayan hiçbir madde içermemektedir. Mesela reform paketi öncesinde fail için "iyi hal" indirimi "failin, fiilden sonraki ve yargılama sürecindeki davranışları" kapsamında, yeni paket ile bu durum, "failin, fiilden sonraki ve yargılama sürecindeki pişmanlığını gösteren davranışları" olarak değiştiriliyor. Bir katilin "pişmanım" demesi, alması gereken cezada indirim uygulanmasına yetiyor.

İyi hal indirimi takdiri bir indirimdir, uygulanması zorunlu değildir. Ancak neredeyse her davada bu indirim yapılıyor. Örneğin koruma altında olan eşini katleden Serdar Göçmen müebbet hapis cezası aldı ancak "Pişmanım, karımı çok seviyordum" dediği için "iyi hal indirimi" uygulandı. Eşi Halide Özpolat'ı katleden Ali Rıza Özpolat ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası aldı ancak "Karım bana bakmıyordu ve yemeğimi yapmıyordu" demesinin ardından cezası 24 yıla, mahkemede "iyi" davranışları göz önüne alınarak ise 20 yıla kadar düşürüldü. Boşanma aşamasında olduğu eşi

Emine Akgül'ü katleden Levent Akgül'e ağırlaştırılmış müebbet cezası verildi ancak eşinin evinden "erkek sesi" geldiğini söylemesinin ardından mahkeme "ağır tahrik" indirimi uygulayarak cezasını 17 yıl 6 aya düşürdü. Evlenme teklifini kabul etmediği için Hatice Kaçmaz'ı önceden hazırladığı 19 santimlik bir bıçak ile katleden Orhan Munis'e ise mahkeme, "anlık hiddet" ve "planlı değil" diyerek "iyi hal" indirimi uyguladı. Mahkemenin karar gerekçesinde "Evlenme teklifini kabul etseydi cinayet işlenmeyebilirdi" gibi akıldışı ifadeler de yer aldı.

Erkek katillere "iyi hal", "kaba tahrik", "planlı cinayet değil" gibi gerekçelerle indirim yapan mahkemeler, kendini savunan, meşru müdafaa hakkını kullanan onlarca kadına ise hiçbir indirim uygulamadan müebbet hapis cezaları verilebiliyor. Bu örneklerden en çarpıcı olanı Nevvin Yıldırım'a yaşatılanlardır. Kendisine cinsel saldırıda bulunan Nurettin Gider'i öldüren Nevvin Yıldırım'a oy çokluğu ile ömür boyu hapis cezası verilmiştir. Tüm bu yaşananlar, kadına yönelik şiddet ve cinayetlerin önünün yargı eliyle açıldığının kanıtlarıdır.

Vurgulamak gerekiyor ki, din istismarına dayalı ırkçı-cinsiyetçi politikaların etkilediği belli bir toplum kesimi, kadına

yönelik şiddeti ve cinayetleri "olağan", hatta "hak" olarak görebiliyor. Dinci-gerici iktidar yargısının aldığı kararlara bakıldığında, onların da kadın katilleriyle benzer bir zihniyet dünyasına sahip oldukları görülüyor.

Kadına yönelik sonu gelmeyen şiddet, istismar ve cinayetler yalnızca "caydırıcı cezalar" ile de önlenemez.

Caydırıcı cezalar kuşkusuz önemlidir ve en ağır şekilde uygulanmalıdır. Ancak kadın sorununu döne döne üreten kapitalist sistem hüküm sürdüğü müddetçe, kadınlar bu acıları yaşamaya devam edeceklerdir.

Tüm baskıcı ve gerici toplumsal atmosfere rağmen kadın eylemleri, bu topraklarda gerçekleştirilen en kitlesel, en geniş yankıyı bulan mücadele örnekleridir ve kadına şiddeti toplumun gündemine taşımak bakımından büyük bir önem taşımaktadır. Toplumsal muhalefetin yükselmesi ve gerici zihniyete karşı mücadelenin büyümesi kuşkusuz bugünkü pervasızlığı dizginleyecektir.

Ancak gerçek çözüm yolu, yalnızca katillerin, tecavüzcülerin, şiddet faillerinin caydırıcı cezalar almalarıyla değil, bu sistemi temellerine yönelerek, onun tarihi çöplüğüne atılmasının sağlayacak mücadelelerin örgütlenmesiyle olacaktır.

NATO: Bir saldırı, savaş

NATO'nun Kasım 2006'daki Riga Zirvesi'nin ardından, Aralık 2006'da verilmiş konferansın kayıtlarından oluşan bu metin, ilk kez olarak Nisan 2007'de üç bölüm halinde Kızıl Bayrak'ta (Sayı: 2007/14-16, 13-27 Nisan 2007) yayınlamıştır...

NATO VE DENETİM DIŞI ALANLAR

NATO'nun iki temel özelliği üzerinde durmuş bulunuyoruz: NATO, temelde uluslararası bir savaş ve iç savaş örgütüdür. Onun en temel özelliği, temel varlık koşulu budur. Yanısıra o, aynı zamanda, batılı emperyalistler arasındaki ilişkileri düzenlemenin, çelişkileri kontrol altında tutmanın ve çıkarları uzlaştırmanın bir aracıdır, özellikle de örgütün patronu Amerikan emperyalizmi payına, bu onun ikinci temel özelliğidir. Şimdi de özellikle gelinen yerde kendini gösteren ve giderek önem kazanan bir başka özelliği/işlevi üzerinde durmamız gerekir.

NATO ABD emperyalizminin elinde, kendi denetimindeki emperyalist ittifakın dışında kalan ülkelere karşı da önemli bir güç ve baskı aracıdır. Bu özelliği bir bakıma NATO'nun daha çıkışında var. Sonuçta NATO, devrimci sınıf ve halk hareketlerinin yanısıra temelde Sovyetler Birliği liderliğindeki sosyalist kampa karşı kurulmuş karşı-devrimci bir örgüttür. Burada daha farklı bir kategori, mevcut sisteme karşı eğilimler gösteren ya da hiç değilse başlangıçta bu konumda olan ülkeler söz konusudur. Ne var ki bu yakın geçmişin bir olgusuydu. Gelinen yerde, bugünün dünyasında, bu konumda ülkeler yok artık.

Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku dağıldığından, devrimci sınıf ve kitle hareketleri geri plana düştüğünden beri, NATO kendine artık yeni bir işlev tanımlamaktadır. Bunu da sistemin denetim dışında kalan her türlü devletin ya da hareketin üstesinde gelmek olarak somutlamaktadır. Aslında sorunun bu yanı, dünya polisliği olarak saptanan bu yeni misyon üzerinde de yeterince durmuş bulunuyoruz. Fakat bu aynı misyonunun bugünkü ilişkiler ve güç dengeleri içinde biraz geri planda kalan bir önemli yönü daha var ki, bunun üzerinde ayrıca durmamız gerekir.

Bugün Rusya ve Çin, dünya güç dengeleri ve büyük güçler rekabeti içinde belli bir yeri olan ülkeler. Batı emperya-

lizmiyle ilişkileri görünürde belli bir iş birliği içinde götürmeye çalışıyorlar. Oysa gerçekte, özellikle ABD emperyalizmi ile ciddi sorunlar yaşıyorlar. Nitekim bu sorunlar gün geçtikçe kendini daha açık biçimde dışa da vurmaktadır. NATO kendini dünya polisi olarak örgütlerken, İran türü olaylara müdahale hakkını kendisi için sözde hukuki bir zemin haline getirirken, bunu aynı zamanda Çin'e ve Rusya'ya karşı da bir tavır olarak geliştiriyor. Bunu önemle akılda tutmak gerekir. Yani NATO'nun gerçek patronu durumundaki ABD emperyalizmi, Batılı müttefiklerini bu örgüt üzerinden kontrol altına almakla kalmıyor, buradan oluşmuş birliği ve yaklaşımı öteki emperyalist mihrakların karşısına da çıkarıyor.

Bunun hedefi durumundaki büyük devletler de bunun farkında. NATO'nun kendini batı emperyalizminin dünya polisi olarak yeniden yapılandırmasına paralel olarak, Rusya ve Çin'in de kendi aralarında sıkı biçimde yakınlaşması ve Asya üzerinden kendi karşı ittifaklarını kurma yoluna gitmeleri boşuna değil. Sonuçta Rusya-Çin eksenli Şangay İşbirliği Örgütü bu amaca dayalı bir çıkış. Emperyalist batı ittifakına Asya üzerinde verilmiş bir yanıtıdır bu.

GENİŞLEYEN NATO VE KUŞATILAN RUSYA

NATO'nun Rusya ile ilişkilerinin somut seyri ve bugünkü biçimi de bu ger-

çeği doğruluyor. ABD emperyalizmi bir taraftan NATO genişlemesi üzerinden Rusya'yı kuşatıp kısıp alırken, öte yandan onu özel bir statü ile NATO'ya yakınlaştırmaya ve böylece yatıştırma-ya çalışıyor. Geçmişteki 19 + 1, son genişlemeden sonraki 26 + 1 formülleri buna hizmet ediyor. Fakat bunlar geçici ve aldatici çözümler. Taraflar birbirlerinin konumunu ve niyetlerini gerçekte çok iyi biliyorlar. Rusya'nın NATO'yla 26 + 1 formülü üzerinden, güya bir tür 27. üye olarak sürdürdüğü ilişkiler, halklara karşı emperyalistler arası karşı-devrimci bir işbirliğine hizmet ediyor, fakat NATO ile Rusya arasındaki sorunlara kalıcı bir çözüm getiremiyor. Rusya, NATO genişlemesiyle adım adım kuşatılıyor ve Rusya'nın bugünkü yöneticileri de bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyor. 26 + 1 formülü ya da özel statülü üyelik türünden sözde çözümlerle taraflar birbirini oyalıyor, ama olup bitenin gerçek anlamını da çok iyi bilerek yarına hazırlanıyorlar.

İran sorununun bugün aynı zamanda Amerikan emperyalizm ile Çin ve Rusya arasında bir çekişme konusu olması, bu çerçevede çok şey anlatıyor. İran, emperyalistlerin gözünde her şeyden önce petrol ve doğal gaz demektir. Aynı zamanda, petrol ve doğalgaz yollarının kesiştiği ya da ekonomik olabildiği bir coğrafi konum demektir.

Çin ekonomisi ise bugün dünyanın en hızlı büyüyen ekonomisidir. Giderek kendini gösteren temel önemde sorunu ise

enerji, yani somut olarak petroldür. Bu çerçevede Çin, geleceğin enerji ihtiyacını bugünden güvence altına alabilmek için, halen dünyanın dört bir tarafında etkin bir çaba içerisinde. Afrika ülkeleri ile kurduğu çok yakın ilişkilerin gerisinde her şeyden önce bu var. Nijerya'ya, bir takım başka ülkelere milyarlarca doları bulan yatırımlar yapıyor ve bunun gerisinde her şeyden önce büyüyen ekonomisinin enerji ihtiyacını şimdiden güvenceye almak var.

İran, köklü bir devlet geleneğine, dolayısıyla diplomasi yeteneğine sahip bir ülke olarak, buradaki ihtiyacı, dolayısıyla çelişkiyi görüyor ve bunu kendi manevra alanını genişletmek için kullanıyor. Çok önemli bir rafinerisinin yüzde 50 hissesini çok yakın bir zamanda Çin'e satması bu politikanın bir ürünü. Bunu bilerek yapıyor, bu yolla petrol silahını Amerikan emperyalizminin hoyratça tehditlerine karşı kullanarak kendi manevra alanını genişletiyor. Çin'in ve Rusya'nın iştahını kabartarak, onların kendisine yönelebilecek bir müdahaleye bir biçimde karşı çıkmasını kolaylaştırmaya çalışıyor.

Kuşkusuz ABD'nin de buna karşı çok yönlü hamleleri, kendi Batılı müttefiklerini farklı platformlar üzerinden ve bu kapsamda aynı zamanda NATO üzerinden İran'ın, İran üzerinden Rusya ve Çin'in karşısına çıkarıyor. Daha doğrusu çıkarmaya çalışıyor. Son Riga Zirvesinde yayınlanan yeni belgede nükleer silah edinme çabalarının dolaysız tehdit ilan edilmesi ve NATO'nun dünya jandarmlığını öteki bazı tehditler yanında aynı zamanda bunun üzerinden tanımlaması bunu anlatıyor.

NATO'nun bugünkü işlevi değerlendirilirken, giderek ön plana çıkan bu rolünü de gözönünde bulundurmak gerekir. NATO'nun adeta Rusya'yı dört koldan kuşatmak olarak ilerleyen Avrupa'daki genişleme sürecine, yanısıra bu genişlemeyi dünyanın öteki bölgelerine, Kuzay Afrika şeridinden uzak Asya'ya ve Avusturalya'ya kadar yayma çabasına aynı zamanda buradan bakmak gerekir. Bundan 5-6 yıl önce, Rusya'nın NATO'ya üyeliği üzerine yapılan tartışmalar sırasında, Henry Kissinger'ın, ama bu NATO'nun işlevinin boşa çıkarılması, böylece örgütün bitiş olur derken anlatmaya çalıştığı da buydu. NATO, ABD emperyalizminin elinde,

Ş ve iç savaş örgütü / 3

H. Firat

aynı zamanda öteki emperyalist güçlere karşı önemli bir ittifak gücü olamayacaksa onun ne anlamı kalır ki, demek istiyordu Kissinger.

NATO bugünkü genişlemiş haliyle 26 ülkeyi içeriyor. Bunlar ABD ve Kanada dışında henüz yalnızca Avrupa ülkeleri. Doğu Avrupa ülkelerinin önemli bir bölümü ittifak bünyesine alındı, ötekiler ise sırada. Hırvatistan, Arnavutluk ve Makedonya sıradakiler. 2008 yılında üye olarak alınacaklar ve buna bugünden kesin gözüyle bakılıyor. Ardından sırada Balkanlar'ın geriye kalan son üç ülkesi, Sırbistan, Karadağ ve Bosna-Hersek var. Sonunda onlar da alınacaktır, alınmamaları için ortada halen bir neden bulunmuyor.

Öte yandan Ukrayna ile Gürcistan var. ABD'nin tam denetimindeki Gürcistan zaten başvurmuş bulunuyor. NATO'nun kendisine kalsa Ukrayna'yı da ittifak bünyesine hemen alacak. Nitekim bu doğrultuda belirgin bir yönelim de var. Fakat bir yandan Rusya'nın sert muhalefeti, öte yandan Ukrayna'nın bir bölümünün karşıtlığı, bu süreci sancılı hale getirmiş durumda.

Sonuçta NATO, NATO üzerinden de daha çok ABD emperyalizmi, Rusya'yı işte böyle çemberin içine almış bulunuyor. Ukrayna'da halen bir zorlanma var, ama süreç de ilerliyor. Acele etmiyor NATO şefleri ama hedefte Ukrayna ve Gürcistan'ı almak var kesinlikle. Sırada Azerbaycan da var. Azeri işbirlikçiler buna dünden hevesli, üyelik için başvurmuş da bulunuyorlar. Rusya'nın sert muhalefetine yatıştırıcı bir çare bulunabilirse onun da önü açılacak. Halen fiili işbirliği Gürcistan'ın yanı sıra bu ülkeyle de hayli ilerlemiş durumda. Böylece Rusya tam bir kuşatmanın içine alınmaya çalışılıyor. Rusya da bunu bütün açıklığıyla görüyor, biliyor ve karşı önlemler geliştiriyor.

KÜRESELLEŞEN NATO

Ama mesele bundan da ibaret değil. Daha bir de Kuzey Afrika yayı var. Fas'tan ve Moritanya'dan başlıyor, Cezayir, Tunus, Mısır, Ürdün ve elbette ki İsrail'e kadar uzanıyor. Bu ülkelerle de "Akdeniz Diyalogu" adı altında kurumlaşmış ilişkiler geliştirmeye yönelik bir perspektif ve fiili hazırlık var.

NATO, başından itibaren İsrail'in, yani siyonizmin hizmetinde bir örgüt. Tersin-

den de İsrail, fiilen emperyalist NATO ittifakının Ortadoğu'daki kolu ve vurucu gücü durumunda. Burada resmi üyeliğin bir önemi yok, bir gereği de yok. Zira bu emperyalist ittifak payına yarardan çok önemli sorunlar yaratabilecek bir gelişme olur. Bütün bir Batı emperyalizmi, artı bütün bir NATO aygıtı, zaten her zaman İsrail'in hizmetinde. Elbette İsrail de tersinden onların hizmetinde. Aradaki işbirliği her açıdan ve her alanda tam. Fakat şimdilerde "Akdeniz Diyalogu" adı altında, daha açık ve kurumlaşmış ilişkilerin de yolu hazırlanıyor. Buna Kuzey Afrika yayındaki tüm işbirlikçi Arap devletleri ve Ürdün de dahil edilerek.

Bitmedi. Daha bunun bir de uzak Asya'sı ve Avusturalya'sı var. Japonya, Güney Kore, Avusturalya ve Yeni Zelanda, bu çerçevede ayrıca müttefik ilan edilmiş durumdadır. Bunların NATO'ya alınması sorunu da tartışılıyor. Böylece karşımıza kıtalar arası bir örgüt, beş kıtaya yayılmış haliyle bir NATO örgütlenmesi çıkıyor. Demek oluyor ki emperyalist ittifak örgütü sadece müdahale alanını küreselleştirmekle kalmıyor, ittifakların bileşimini de paralel olarak küreselleştiriyor. Bu da bir başka yeni durum.

Ama yine de bu yenilikleri fazla abartmamız gerekmiyor. Zira gerçekte burada esasa ilişkin bir yenilik yok. Güç fiili planda geçmişten bugüne aynı güç aslında, buna sadece resmi biçimler kazandırılmak isteniyor. Avusturalya ve Yeni Zelanda, Güney Kore ve Japonya, İkinci Dünya Savaşı sonrasında beri emperyalist Batı ittifakının bir parçası oldular ve onun hizmetinde hareket ettiler.

Kaldı ki dünyada NATO türü örgütler bir tane de değildi. Güney Doğu Asya'da SEATO vardı. Bir tür Güney Doğu Asya NATO'suydu. Emperyalist sistemin Çin, Vietnam ve Kore halk devrimlerine bir yanıttı bu karşı-devrimci örgüt ve açık amacı Asya'da komünizmin gelişmesine set çekmekti. Nitekim üye bileşimi de bunu tanıklık ediyordu. Örgütün coğrafyası, Güney Doğu Asya idi. Ama üyeleri arasında, başta ABD olmak üzere, İngiltere ve Fransa gibi batılı en büyük emperyalist devletler de bulunuyordu. SEATO bünyesinde, anılan emperyalist devletler ile Filipinler, Tayland ve Pakistan'ın yanı sıra, şimdilerde yeni NATO adayları arasında isimleri geçen Avusturalya ve Yeni

Zelanda da vardı. Tüm bu ülkeler, SEATO biçimi üzerinden NATO'nun Asya uzantısı konumunda idiler.

Bir de bir zamanların CENTO'su vardı. Ortadoğu NATO'su, ya da aynı anlama gelmek üzere, NATO'nun Ortadoğu kanadı ya da ayağı işlevini gören. Ortadoğu halklarının direnişi sonunda CENTO'yu boşa çıkardı. O da SEATO gibi tarih olalı çok oldu. Ünlü Bağdat Paktı olarak kurulmuştu. Bağdat düşünce CENTO'ya dönüştü. 1979'daki İran Devrimi'nin ardından ise tümünden tarih oldu. SEATO da 1975'teki Vietnam Devrimi'nin zaferinin ardından tarihe karışmıştı (1977).

Dolayısıyla NATO'nun gelinen yerde resmen de dünyanın dört bir tarafına yayılmasında sanıldığı kadar bir yenilik yok aslında. ABD emperyalizmi zaten küresel çapta kendi emperyalist blokunu savaş sonrası dönemden itibaren çeşitli biçimler içinde örgütlemiş durumdaydı. Japonya ve Güney Kore'de devasa bir özel askeri varlığı söz konusuydu. SEATO'yla Güneydoğu Asya'nın göbeğinde yer alıyordu. Bağdat Paktı ve ardından CENTO ile Ortadoğu'daydı. Ek olarak Mısır, Suudi Arabistan, Ürdün ve elbette ki siyonist İsrail ile çok güçlü ilişkileri sayesinde yine Ortadoğu'nun tam bağrındaydı.

Türkiye'den söz etmeye ise gerek yok herhalde. Resmen NATO'nun Güneydoğu kanat bekçisiydi. Önce Bağdat Paktı ve ardından CENTO üyesiydi. Nihayet başta İsrail olmak üzere bölgedeki tüm Amerikancı rejimlerle en sıkı ilişkilerin değişmez aktörüyüdü. Elbette Batı emperyalizminin tam hizmetinde olarak.

NATO BÜNYESİNDE SORUNLAR

NATO'yu dünya ölçüsünde bir örgütü dönüştürmede bir bakıma bir yenilik yok. Ama bütün bu güncel çabaların yine de dikkate değer bir özel boyutu var. NATO'yu bu kadar büyütüp genişletmek gelinen yerde emperyalist çıkar ve amaçlara çok da uygun mudur, bu da tartışmalı bir nokta. NATO'nu tehdit ve şantaj, saldırı ve savaş kapasitesi artıyor böylece, buna kuşku yok. Ama aynı ölçüde bağdaştırılması gelinen yerde giderek daha da zorlaşan iç çelişkileri de büyüyor.

NATO çok çelişkili bir bünye, sürekli olarak bunun yarattığı sıkıntılarla boğuşuyor. Son Riga Zirvesi üzerinden bir kez daha yansıdı bu. Riga'da 46 maddelik

kapsamlı bir siyasi yönerge benimsemiş bulunuyorlar ama, bu kaç yıllık pazarlıkların ürünü olarak kotarılmış bir belge, bu da ayrı bir sorun. Kaldı ki buna rağmen bizzat belgenin kendisi yaşanmakta olan çelişkileri de bir biçimde dışa vuruyor. ABD dayatmasıyla belgeye konulanlar, ötekilerin düştükleri kayıtlarla bir bakıma sınırlanıyor.

Avrupalı emperyalistlerin halen çok çelişkili bir pozisyonu var, bunun üzerinde daha önce de durdum. Hem ABD ile zamansız olarak karşı karşıya gelmek istemiyorlar, zira birçok bakımdan henüz ona bağımlılar, belli bakımlardan ona halen muhtaçlar da. Askeri bakımdan hala ABD karşısında kıyaslanamaz ölçüde zayıf durumdadır. Bu açıdan ona hem bağımlılar ve hem de kafa tutmak olanağından henüz yoksunlar. Öte yandan Avrupa'nın emperyalist tekelleri bir bölümüyle Amerikan tekelleri ile çok iç içe geçmiş durumdadır. Bu çerçevede çıkarları ortak ve bu da çelişkileri sınırlayıcı bir rol oynuyor.

Yanı sıra, başta Ortadoğu olmak üzere enerji ihtiyaçlarını sağladıkları bölgeler, halen ABD'nin denetimi altında. ABD'nin Irak'ı işgali, aynı şekilde bugün İran'ı hedef haline getirmesi, aynı zamanda bu denetimi ve dolayısıyla müttefiklerinin kendisine bağımlılığını daha da güçlendirmek hesabına dayanıyor. Bu hayati önemde denetimin dışına da çıkabilmiş değiller halen. Petrolün muslukları hala Amerikan emperyalizminin elinde.

Bütün bunlardan dolayı Avrupalı emperyalistler ABD ile zamansız bir çatışmadan kaçınıyorlar. Ama kuşkusuz Amerikan vesayetine bu kadar çok tabi olmayı da istemiyorlar. Gelinen yerde bu onları gitgide daha da zorluyor. Bu vesayet zamanla kurtulmanın yollarını arıyorlar. AB güçlendikçe bu ihtiyaç daha da belirginleşiyor. Ama tersinden de ABD, onları hem bizzat AB içinden ve hem de NATO genişlemesi yoluyla, adım adım izliyor. Böylece denetimi kaybetmemeye çalışıyor. Bütün bunlar ilişkilerde, elbetteki en başta NATO bünyesinde, sorunlar ve gerilimler olarak kendini dışa vuruyor.

Nasıl AB çelişkili bir yapıysa, orada çıkarlar çatışıyor ve birlik oluşumunu bir biçimde zorlayabiliyorsa, benzer bir durum, belli bakımlardan daha belirgin biçimde, NATO'da da var. Büyüyen bir

NATO gevşeyen bir NATO demektir aynı zamanda, asıl olarak sözümü buraya bağlamak istiyordum. Emperyalistlerin çıkarları, bu türden bir ittifak örgütü bünyesinde bir araya geldikleri için öyle çok kolay da bağdaşmıyor. Tam tersine, ilişkiler daha karmaşık bir hal alıyor, çıkarları bağdaştırmak, çelişkileri kontrol altında tutmak, giderek daha güç hale geliyor.

Batılı emperyalistlerin bir kesimi, bunu özellikle Almanya ve Fransa şahsında görüyoruz, Rusya ve Çin’le bu kadar hesapsızca karşı karşıya gelmek istemiyorlar. Dahası çıkarlarını bu iki ülkeyle bağdaştırmak da istiyorlar. Alman başbakanları yılda neredeyse iki kez Çin’i ziyaret ediyorlar, bu elbette boşuna değil. Çin’de büyük yatırımları, Çin ile kapsamlı ticaretleri, buna dayalı temel önemde çıkarları var. Kaldı ki Amerikan emperyalizminin teknelci hegemonyası karşısında bir parça soluklanmak ve manevra alanı bulabilmek için, Rusya ve Çin ile bu ilişkileri ayrıca bir imkân olarak değerlendiriyorlar. Aynı ülkeler Amerikan emperyalizminin NATO’yu kendi çıkar ve ihtiyaçlarına göre biçimlendirip kullanmasından da rahatsızlık duyuyorlar kuşkusuz.

Durumu ve gelişmeleri bilelim, ama bunun sonuçlarını çok da abartmıyorum. NATO karar altına alsın da almasın da, Amerikan emperyalizmi, NATO içi ve dışı müttefikleri ile birlikte, müdahale edebileceği yerlere zaten müdahale ediyor. Bu noktada savaş ve saldırganlıkta ABD emperyalizmi NATO’yu da aşıyor. Bu, NATO’yu, NATO eliyle yapılan müdahaleleri küçümsememiz anlamına gelmiyor kuşkusuz. Durumu ve gelişmeleri bilelim, ama ciddi çelişkiler ve sorunlar yaşandığını, bunun da zayıflatıcı etkisiyle, emperyalistlerin her konuda fikir ve dolayısıyla davranış birliği içinde olamadıklarını da gözönünde tutalım.

İşte Afganistan’daki durum. Bu ülkedeki gelişmeler NATO için bir prestij meselesi halini geldiği halde ittifak üyesi birçok ülke ek kuvvet göndermeye yanaşmıyor. Taliban’a yenilmek, rezaletin dizboynu olması anlamına gelir. Büyük bir prestij kaybı olur bu NATO payına. Bunu biliyor, üzerine kara kara düşünüyorlar. Ama buna rağmen Riga’dan net ve bağlayıcı bir çözüm çıkaramadılar bu konuda. Fransa ve Almanya, tüm ısrarlara rağmen güneye, yani Taliban’la sıcak çatışma bölgesine gitmeyeceklerini dile getirdiler. Alman başbakanı Merkel, Bush yönetimi ile ilişkilerini her bakımdan düzeltmek gayretinde olan biri. Ama o bile bu konuda ayak sürüdü Riga Zirvesi’nde.

Bu, durum hakkında bir fikir veriyor. ABD’nin NATO’daki denetiminin epeyce bir erezyona uğradığını da gösteriyor. Afganistan konusunda dayatmacı olmadı. Tüm uğraşlarına rağmen sonuç çıkara-

madı. Yarın çıkarabilir, ama karşılığında belli tavizler vererek olabilir bu ancak, durduk yerde değil. Bugün ayak sürüyenlerin bazı önemli çıkarları tatmin edildiği bir durumda olabilir bu.

Örneğin Almanya ve özellikle de Fransa’nın istenen türden bir desteği buna bağlı. Bilindiği gibi Fransa, geçen yıl bizzat Chirac’ın ağzından, gerektiğinde bazı ülkelere karşı nükleer müdahaleler de yapılabilir türünden açıklamalar yaptı. Kuşkusuz bu açıklamada hedef İran’dı. Oysa öncesinde ve şimdilerde İran bunalımını yatıştırmaya çalışanlar arasında bu aynı Fransa da var. Bu birbirine zıt gibi görünen tutumların gerisinde ince hesaplar ve buna dayalı pazarlıklar var kuşkusuz. Yani emperyalistler kendi sefil çıkarları peşindeler. Hepsi kendine göre, kendi çıkar ve hesaplarına göre oynuyor oyunu. İşin bu yönü fazlasıyla açık. Bütün bunlar NATO’nun sorunlu, içinde farklı çıkar ve hesapların da çatıştığı bir ittifak örgütü olduğunu gösteriyor. Onun bu özelliği gitgide daha belirgin hale geliyor. 1989’da Doğu Bloku’nun dağılmasından beri NATO’yu bir arada tutan bağlar aşınıyor, yer yer çözülme belirtileri kendini gösteriyor.

NATO-TÜRKİYE İLİŞKİLERİ

NATO’nun Türkiye ile ilişkileri ve Türkiye’deki icraatı ise çelişkisiz ve sorunsuz. Başından beri ve halen. Türkiye’li devrimciler olarak işin bu kısmını, sorunun bu yanını çok iyi bilmek ve gözetmek durumundayız. NATO Türkiye’de sorunsuz bir varlığa ve icraata sahip. Üsleriyle bölge halklarına karşı, kontr-gerillasıyla Türkiye’nin ilerici-devrimci güçlerine karşı. Elli yıldan beridir ve hala da bu böyle. Önüne gelene efelenen Türk generallerinin söz söyleyemediklerini tek örgüt NATO ve tek devlet ABD’dir. Bunu önemle akıl tutmalıyız.

Bu ikiliye bir de siyonist İsrail’i eklemek gerekir. Yakın zamanda, o ünlü 2 Ekim konuşmasında, yeni Genelkurmay başkanı, oraya buraya uluorta attı tutu. Herkese diyecek bir şeyler buldu, AB’yi doğrudan isim vererek kendince haşladı. Ama ABD ve NATO hakkında tek bir negatif söz söylemedi, söyleyemez de. Zira Türkiye’nin yakın tarihini özetleyen ünlü ifadede denildiği gibi, “askerinin donuna kadar ABD’ye bağlı” bir örgütün başında duruyor.

Geçen yıl Milli Güvenlik Siyaset Belgesi güncellendiğinde, gene böyle bir konferansta, üzerinde uzun uzadıya durmuştum. Türk devletinin gizli ama gerçek anayasası demek olan bu belgenin yeni güncellenmiş biçimi kapsamında, Balkanlar’da, Ortadoğu’da, Kafkasya’da ve iç Asya’da ABD ile birlikte hareket etmek, en temel dış politika konsepti olarak

yeniden benimsemişti. Aynı şekilde NATO’nun yeni misyonuna etkin bir biçimde katılmak hükmüne yer verilmişti. Söz konusu belgede, “NATO’daki rolümüzü korumalıyız. NATO’nun farklılaşan siyasetinde yerimiz olmalı.” deniliyor. “NATO’nun farklılaşan siyaseti” dünya polisi ve jandarmalığıdır, bunun üzerinde yeterince durdum. Ve Türk burjuvazisinin zirvedeki temsilcileri, bunun içinde yerimiz olmalı diyorlar. Bu daha somut olarak ne anlama mı geliyor? Bosna’ya, Kosova’ya ve Afganistan’a bakarsanız bunun ne anlama geldiğini anlarsınız. Türk ordusu halen NATO üzerinden buralarda işgalci bir güç olarak bulunuyor ve Amerikan emperyalizminin çıkarlarına hizmet ediyor.

Türkiye uluslararası politikada NATO politikaları ile hiçbir zaman esaslı bir sorun yaşamadı. Yugoslavaya savaşına tereddütsüz olarak ve etkin biçimde katıldı. Türkiye’deki üsler bu savaşta kullanılacaktı, buna yönelik hazırlıklar tamamı, ama savaş hızla bitince buna gerek kalmadı. Afganistan’dan sözettim. Türkiye’nin işbirlikçileri bu ülkede, üstelik eski bir sosyal-demokrat parti lideri şahsında, siyasal komiserlik görevi üstlendiler. Bir dönem askeri komutanlık yaptılar ve halen yaklaşık üç bin kişilik bir kuvvetle oradalar. Şimdi kendilerinden yeni kuvvet isteniyor ve muhtemelen bu istemi karşılayacaklar.

Türkiye Amerikan emperyalizmine ünlü ifade ile göbekten bağlı. İliklerine kadar Amerikancı ve NATO’cu, Türkiye’nin egemen sınıfı ve yönetici eliti. Kürt sorunundan dolayı ABD’ye karşı zaman zaman çatlak sesler çıkaran bazı emekli Türk generalleri bile tam olarak NATO’cu.

NATO bizi, Türkiye’nin emekçilerini ve devrimcilerini, çok yakından ve en dolaysız bir biçimde ilgilendiriyor. NATO bünyesinde çeşitli türden sorunlar çıksa bile, Almanya, Fransa ya da Belçika ile çeşitli türden sorunlar yaşansa bile, bunun Türkiye’nin tutumuna ya da NATO’nun Türkiye’deki icraatlarına ya da Türk devletinin ve ordusunun NATO hizmetindeki uluslararası hizmetlerine esaslı bir etkisi olmuyor. Görünür bir gelecekte olmaz da. Türkiye’nin işbirlikçi burjuvazisi, başta ordu olmak üzere düzenin temel kurumları, denebilir ki NATO’nun en sadık destekçileridir. 27 Mayıs darbecilerinin bile ilk işi, NATO’ya ve CENTO’ya bağlılıklarını bildirmek olmuştur. Türkiye’nin egemen ve yönetici sınıflarının uluslararası ilişkiler planında tam bir “milli mutabakat” içinde oldukları konuların başında, ABD’ye bağlılığın yanı sıra NATO’ya bağlılık var. Türkiye’nin devrimcileri olarak NATO’yu ele alırken bu gerçeği gözönünde bulundurmak durumundayız.

Türkiye’nin emekçileri ve devrimcileri olarak, 12 Mart ve 12 Eylül faşist darbe-

lerinin ABD’nin yanısıra NATO ürünü oldukları unutmamalıyız. İkincisinin, 12 Eylül askeri faşist darbesinin, gerçekleştiği gün Brüksel’deki karargâhta kutlamalara konu edildiğini bize bizzat Amerikancı yazarlar bildiriyor. Türkiye’de ‘60’lı yıllardan itibaren büyük bir güç ve yaygınlık kazanan özgürlük, bağımsızlık ve devrim mücadelesini boğan karşı-devrimci bir uluslararası örgütle yüz yüze NATO şahsında. 1960’lı yılların devrimcileri bunu zamanında gördüler ve NATO’ya karşı etkili kampanyalar yürüttüler.

Biz, ‘70’li yılların devrimcileri, politik olarak değilse bile pratik olarak bu tutumun gerisine düştük. Faşizme karşı mücadele adına, onun gerisindeki en dolaysız uluslararası güçlere yönelik mücadeleyi geri plana ittik. Oysa onlar dolaysız varlıklarını bize, 12 Eylül faşist darbesini bizzat planlayıp örgütleyerek ve başarısını da kutlayarak göstermiş oldular.

NATO Türkiye’nin iç sınıflar mücadelesinde dolaysız ve dolayısıyla tartışmasız olarak bir taraftır. Geçmişte olduğu gibi bugün de. Türkiye’de geleceğin muhtemel devrimi, NATO ile hesaplaşmadan zaten bir zafer elde edemez. Devrimin zaferi salt iç düzen bekçileriyle değil, fakat aynı zamanda Amerikan ve NATO kuvvetleriyle hesaplaşmayı, bunların üstesinden gelmeyi gerektirecek. Bu çok kesin. NATO’nun ünlü 5. Maddesi zaten bu anlama geliyordu. Şimdiye üye ülkelerin iç sınıf mücadelesine yönelik olarak bu çok daha açık ve somut bir içeriğe kavuşturulmuş durumda.

“Terörizme karşı mücadele” konsepti bunların başında geliyor ve bu gerçekte her ülkedeki sosyal mücadeleye dolaysız olarak müdahale anlamı taşıyor. Bilindiği gibi emperyalist sistemin ve işbirlikçi düzenin yöneticileri, sistemi ve düzeni tehdit eden her sosyal-siyasal mücadeleyi “terörizm” olarak niteliyorlar. NATO ise “terörizme karşı mücadele”yi kendi, yeni misyonunun, yani dünya jandarmalığının en baş dayanağı haline getirmiş bulunuyor. Son Riga Zirvesi’nin yeni belgesi buna daha açık ve kesin bir biçim veriyor. Dolayısıyla, Türkiye’de rejim için tehlike oluşturabilecek, onu tehdit edebilecek her türlü sosyal-siyasal gelişme, NATO’nun “tehdit” algılaması kapsamına girecek. Dolayısıyla da onun için dolaysız bir müdahale nedeni olacak.

Türkiye’li devrimciler olarak bunu da ayrıca akılda tutmalıyız. NATO’yu ve NATO’nun Türkiye ile ilişkilerini bütün bunları ışığında düşünmeli, ele almalı ve değerlendirmeliyiz. Amerikan emperyalizmine karşı mücadeleyi, işçiler ve emekçiler arasında buna yönelik olarak sürdürmekte olduğumuz çalışmayı, dolaysız olarak NATO’ya karşı mücadeleye de birleştirebilmeliyiz.

Hüseyin Sancar'ı saygıyla anıyoruz...

Devrimci heyecan ve samimiyetin örneği

Baki Duman

Dersim TDKP örgütünün kurucu kadrolarından Hüseyin Sancar, 14 Nisan 1980'de öldürüldü. Yaşamından çizgiler veren aşağıdaki metin, yayın hazırlıkları süren Sinan ve Dersim kitabının "Olaylar ve İnsanlar" bölümünden alınmıştır...

Dersim bugün dünya ölçüsünde "komünist" bir kent olarak bilinir. Bu Dersim'in bütün ilericileri için haklı bir gurur kaynağıdır. Bu gururu duyan Dersimlilerin unutmamaları gereken bazı olgular ve kişiler var. Devrimci Dersim 1960'lı yıllarda mayalandı. 1970'li yılların başında temeli atıldı. 1970'li yılların ortasından itibaren devrimci kitle eylemi içinde vücut buldu. Hüseyin Sancar bu dönüşüm sürecinin başlangıcında ilk taşları döşeyen birkaç devrimciden biridir.

1938 Kırımı'ndan kalma korkunun aşılmasında ve bir devrimci kitle eylemleri döneminin başlamasında bir kuşak kurucu rolü oynadı. Devrimci Dersim'in temeli de bu kurucu kuşak tarafından atıldı. Hüseyin Sancar bu temele ilk harcı koyan devrimcilerden biridir. Denizler sonrası THKO'nun Dersim'deki ilk çekirdek kadrosu içinde yer alan Hüseyin Sancar, dönemin tanıklarının anlatımına göre, yetenekli bir örgütçü ve iyi bir ajitatördür. Dersim THKO'nun ilk ekibinin oluşumunun ardından, Ankara'da hukuk eğitimi yapmak üzere Dersim'den ayrılır.

SANCAR ANKARA'DA

Kitlesel bir sol dalganın işçi sınıfı, kır yoksulları, emekçi kesimler ve öğrenci gençlik içinde yükseldiği, 12 Mart zulmünün püskürtüldüğü süreçte, Hüseyin Sancar, Ankara yüksek öğrenim gençliği içinde THKO adına ön saflardadır. 1977 yılında Ankara'da THKO'yu tasfiye ile yüz yüze getiren hizip ayrılığı günlerinde ise toparlayıcı kadrolardan biridir.

Gençlik içinde tuttuğu bu konumdan ötürü THKO önderliği onu Gençlik Federasyonu yönetimine, gerçekte ise federasyon başkanlığına düşündür. Bu nedenle İstanbul'a geçer. Fakat İstanbul'da işler bir başka biçimde gelişir. THKO önderliği federasyonun kuruculuğu için Ankara'dan onun bir başka yoldaşını görevlendirir. Hüseyin Sancar kendi çalışma alanı olan Ankara'ya geri döner.

DERSİM'E DÖNÜŞ

Yoksul ailesinin büyük fedakarlıkla

ıyla Ankara'da hukuk eğitimini tamamlayan Hüseyin Sancar, Sakarya'da stajını yapar. 1978 yılı ortalarında Dersim'e bir avukat olarak döndüğünde Dersim'in yeni çehresiyle karşılaşır.

Temeline harcını koyarak ayrılmıştı. Ama artık yapı yükselmışti. Varlığı-yokluğu onun ayrıldığı sıralar çok fark edilmeyen Dersim THKO örgütsel açıdan gelişip serpilmiş, alabildiğine kitleselleşmişti. Hüseyin Ankara'ya gittiğinde ergenliğe yeni girenler, şimdi artık saflarda birer militan olarak yer alıyorlardı. Temeline harç koyduğu örgütüyle gurur duyuyordu. Heyecanı katlanmıştı. Bu heyecanı pratik çabası kadar gençlerle ilişkilerine de yansiyordu. Küçük kardeşinin başını okşayan bir ağabey gibi genç militanların başını okşuyordu. Gençlerin büyük bölümü onu tanımıyor, bu davranışını anlamaya çalışıyorlardı. Onlarla bu kadar kolay senli benli olan bu adam kimdi acaba?

Buzlar onun ilklerden olduğu anlaşıldığında çözülmüştü. Hayatlarına giren bu yeni yoldaşları THKO'nun Dersim'deki ilk militanlarındandı. O dönemler yüksek öğrenim gören insan sayısı henüz çok azdı. Üniversite bitirenlerin bir kısmı artık kendini üstte bir yerlerde görür, kendini başka bir çevrede konumlandırır. Hüseyin Sancar da büyük şehir görmüş,

Ankara gençlik mücadelesinin deneyimine sahip, üniversite eğitimini tamamlamış, avukat çıkmış, ama hiçbir biçimde burnu büyümemişti. Kimilerinde görülen kibirden onda eser yoktu. Alçakgönüllülüğü mahcup edici cinstendi. Ne yapması gerektiğini gençlik yöneticilerine soruyordu. Bu kadar alçakgönüllü ve böylesine içtenlikli bu yoldaşlık, Hüseyin Sancar kişiliğinin ne kadar sağlam bir karakterde olduğuna göstergeydi.

Dersim'e döndüğünde çocuksu bir heyecanla YDGD faaliyetlerine katılmış, kendi isteğiyle Emekçi Gençlik Bürosu çalışmalarında yer almıştı. Yaptığı, ilişkilerde oluşmuş olan kireçlenmeyi kazımaktaki aslında. Apolet onun için bir şey ifade etmiyordu. Harekete yeni katılmış bir militan gibi gece gündüz koşturuyordu. Kır emekçilerinin YDGD Başkanlığına verdikleri dilekçelerde yer alan sorunlar şimdi onun gündemindeydi. Kendince öncelikleri saptıyor ve genç yoldaşlarını yanına alarak köylere gidiyordu. Gerçek bir dava insanında bulunabilecek cinsten bir hırsla çalışıyor ve böylece çevresindeki gençlere de enerji katıyordu. Sağlık emekçileri ile kısa sürede dostluk kurmuş, Doktor Ferhat'ın yanına yerleşmişti. O gençleri sevmiş, şaşkınlıkları geride kalan gençler de onu.

PKK daha önce sözlü olarak ifade etti

ği politikasını, 1978 yılı sonunda artık yazılı ilan etmişti: "PKK'nın yerine getirmesi gereken görevlerden biri de halkımızı kendi ulusal özüne karşı suç işlettirecek hale getiren faşist, sosyal şoven ideolojileri ve güç mihraklarını ne pahasına olursa olsun ivedi olarak dağıtmaktır. PKK, bu güçlerle savaşmayı bir şiddet sorunu olarak ele alır ve ikna yöntemiyle çözülmesi gereken halk safları arasındaki sorunlardan ayırır." (Bildirge)

"Sosyal-şoven" ve "uşak" mihrak olarak adlandırdıklarından biri de THKO-TDKP'ydü. TDKP bu nedenle Dersim'de öncelikli hedefti. TDKP'nin Dersim'de "yaşama hakkı bile yoktu"!

Bu politikanın öncelikli hedefi ileri kadrolardı. Bunlardan birinin de Hüseyin Sancar olma ihtimali büyüktü. Bu nedenle gençler Sancar'ı ihtiyatsız davrandığı için uyarıyorlardı. O tanınmadığını düşünüyordu. Fakat gençler yine de kendilerinden birileri yanında olmadan mahalleye gitmemesini istemişlerdi. Böyle de anlaşmışlardı. Mart ayı ortalarından beri de gençler özel dikkat gösteriyor, mahalleye gidişte ona eşlik ediyorlardı.

PUSU ÇOK YAKINDA KURULUYOR

14 Nisan 1979 günü dernekten çıkarken beş dakika sonra geri döneceğini söyler. İki dakika geçmez silahlar patlar. Sancar çarşı ortasında kurulan pusuya düşer. Birçok noktası polis otoları tarafından tutulduğu için çarşı içinde bir pusula kurulabileceği belki de hesaplanmamıştı. Dernekten yalnızca üç yüz metre uzaklıkta, Demir Hotel ile Ziraat Bankası arasında, polis otosuna ise sadece beş metre mesafededir. Biri sonraları polise düşer düşmez iliklerine kadar çözülen, öteki Öcalan'ın "sonradan ajan çıktılar" dediklerinden biri olarak kayıplara karışan, bir üçüncüsü de 1990'lı yıllarda adı uyuşturucu mafyasıyla anılan üç tetikçi tarafından kurşun yağmuruna tutulur. Sancar yüzükoyun yere yığılırken, üçlü Hastane Mahallesi'ne doğru yürüyerek uzaklaşır. Sancar'a sadece beş metredeki polis otosu ise ilgisiz davranarak karakola sürer. Olayın tanıkları Halkın Yolu militanlarıdır. Derneğe haberi de onlar verirler.

Sancar büyük bir törenle sloganlar ve marşlar eşliğinde uğurlandı. O güne kadar PKK-TDKP çatışmalarında hayırhah bir tutum alan Devrimci Halkın Yolu, bir

militanlarının bu cinayete dolaysız tanıklığından ötürü yapılan öfke duymuş, törene katılmış ve ilk konuşmayı da onlar yapmıştı. Devrimci Halkın Yolu konuşmacısı, “tanıgız, cinayet polis gözetiminde işlendi” demişti.

DERSİM KAYBETTİ, DEVLET KAZANDI!

Emekçi Gençlik Bürosu, aslında kırdaki gençlik çalışması anlamına gelen bu örgütlenmenin içinde olmak isteği gençlik yöneticilerine ulaştığında bu hayli garip karşılanmıştı. Okumuş, hukuk fakültesini bitirmiş bir devrimci pekâlâ başka hesaplar yapabiliirdi.

“Hayır”, demişti Hüseyin, “siz yanılıyorsunuz!”

Kır yoksulları arasındaki anlaşmazlıklar, Dersim’de öteden beri büyük sorundu. Devrimci yükseliş nedeniyle olayların durmuş olmasına aldanmamak gerekiyordu. Bu anlaşmazlıklara devrimci tarzda müdahale etmek ve çözmek, kır yoksullarını devrimci harekete kazanmak bakımından çok önemliydi.

Karagöl, Fem ve Hozat-Çemişkezek gibi bazı bölgelerde hala da önemli toprak sorunları vardı. Değerlendirilebilecek arazilerin bir kısmı da hazine tarafından işgal edilmişti. Bunların tümü devrimimizin ciddi sorunları durumundaydı. Dersim’deki son kadastro uygulamalarına bakıldığında, Sancar’ın ne kadar haklı olduğu bugün daha iyi anlaşılır. O gün Dersim’in devrimci hareketi, Hüseyin Sancar tarafından dilendirilen politikayla, kır emekçilerinin devlet karşısındaki haklarını somut mücadele konusu etmeye hazırlanıyordu. Sancar’ın öldürülmesi bu hazırlığı boşa çıkarmıştı.

Feodal kültürün etkisindeki köylüler aralarında şu ya da bu nedenle var olan anlaşmazlıklarda sol grupları kullanma yoluna gidebiliyorlardı. Kemal Burcak’ın anılarında 1960’lı yıllara ilişkin anlattıklarıyla kıyaslandığında, bu tür girişimlerin ‘70’li yıllarda azaldığı söylenebilir. Ama yine de sorun tüm ciddiyetiyle çözümsüz halde duruyordu. Hüseyin Sancar ekibiyle bu alana el atmak istiyordu. Sayısız köylü YDGD’ye bu içerikte sorun, talep ya da şikayetler iletliyordu. O zamanlar sokak özgürdü derken, emekçiler nezdinde devrimcilerin giderek çözüm gücü olarak öne çıkması gerçeğine de işaret etmiş oluyoruz. Hüseyin Sancar’ın öldürülmesi bu alandaki önderliğin o gün için fiilen tasfiye edilmesi oldu. Bu çelişkilerin ‘80’li ve ‘90’lı yıllarda alandaki sol grupların zaafa düşmelerinin zemini olarak kullanıldığını ve bunun çok sayıda olumsuz olaya neden olduğunu Dersim’de bilmeyen yoktur.

Hüseyin Sancar’ın kaybıyla, Dersim’in değerli bir evladını kaybetmişti.

Ernst Thälmann: Sömürüye, faşizme karşı mücadelede bir işçi önderi

Yaşamını işçi sınıfı davasına adan ve 1944 yılında Hitler faşizmi tarafından katledilen Ernst Thälmann, doğumunun 136. yılında (16 Nisan 1886), yeni bir dünya arayışında olan emekçilerin, bu yolda mücadele edenlerin ilham kaynağı olmaya devam ediyor.

İşçi sınıfı davasının yılmaz bir savunucusu olan Ernst Thälmann, 16 Nisan 1886’da Hamburg’da, orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Bir dönem lokanta çalıştıran Thälmann, sonrasında küçük bir kömür işletmesi kurarak geçimini sağlamış, oradan liman işçiliğine geçmiştir. O dönem, Almanya’da gelişen sınıflar mücadelesinin de kızgın yıllarıdır.

Thälmann genç yaşta politik yaşama katılır. 1900’ler ekonomik krizlerin bir-birini izlediği yıllardır. Hamburg limanlarında çok düşük ücretle ve çok ağır şartlarda çalışan Thälmann, 17 yaşında Sosyal Demokrat Parti’ye (SPD) ve kısa süre sonra da sendikaya üye olur.

O yıllarda SPD, August Bebel ve Wilhelm Liebknecht önderliğinde mücadele eden devrimci bir işçi sınıfı partisiydi. Ancak SPD 1914 yılında emperyalist savaş kredilerine onay vererek Alman burjuvazisiyle suç ortaklığı yapmıştı. Bunun üzerine dönemin devrimci şairlerinden Kurt Tucholsky şöyle diyordu: “Partinin adı reformist veya küçük teferruat partisi şeklinde değişmiş olsaydı işçilerin gözünün açılmasını sağlardı. Onlardan ayrılıp asıl kendi partilerine yani işçi sınıfı partisine giderlerdi.”

Thälmann’ın sendikal çalışmadaki aktifliği polisin dikkatini çektiği için 1906’da adına bir dosya açarlar. Daha 24 yaşındayken Alman taşıma işçiler birliği sendikasının Hamburg şubesi başkanı olur. O sadece pratik hareketle değil, aynı zamanda işçilerin bilinçlenmesiyle de ilgilenmektedir.

Alman emperyalizmi 1913 yılında savaş hazırlıklarını tamamlamıştır. Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Klara Zetkin, Franz Mehring gibi dönemin komünist önderlerinin çabaları SPD’nin ihanetini engellemeyi başaramaz. Alman tekelleri yağma ve talandan daha büyük bir pay almak için birinci emperyalist paylaşım savaşını başlatır. 1 Ağustos 1914’de Almanya Rusya’ya savaş ilan eder. Savaşın korkunç dehşetini ve acı

sonuçlarını yaşayan Thälmann, ordu-dayken savaş karşıtı çalışmalarından dolayı birçok kez hücre cezasına çarptırılır.

O yıllarda savaş içindeki dünya halklarına çıkış yolunu gösteren ve bütün dünyayı sarsan Sosyalist Ekim Devrimi zafere ulaşır. Kasım 1918’de ülkedeki devrimci kalkışmalar ve savaşın gidişatı Alman hükümetini ateşkes ilan etmek durumunda bırakır. Aynı dönem Kiel bahriyelilerin başlattıkları ayaklanma bütün Almanya’ya yayılır. Berlin sarayında kızıl bayrak dalgalandırılır. Hamburg’da işçi-asker konseyi iktidarı ele geçirir. 7 Kasım 1918’de Bavyera’da bağımsız ve sosyalistlerden oluşan hükümetin başkanlığına Kurt Eisner getirilir. Burjuvazinin Kurt Eisner’i kalleşçe katletmesinin ardından işçiler, köylüler ve askerler eyalet hükümetini devirip Münih Sovyet Cumhuriyetini ilan ederler. Ne yazık ki bu devrimci cumhuriyet gerici kuşatma ve saldırılar karşısında ayakta durmayı başaramaz.

1918 yılı Aralık ayının son günlerinde kurulan Alman Komünist Partisi (KPD) ise daha işin başındadır.

SPD’NİN İHANETİ

1930’lar Almanya’da işsizliğin, açlığın büyüdüğü yıllardır. Burjuvazi yeni bir devrimin önünü almak için faşizme giden yolu açmıştır. Faşist tehlikeyi gören KPD ve Thälmann SPD’ye birlikte hareket etme önerisinde bulunur ancak alınan yanıt olumsuz olur. KPD ile ortak hareket etmeyi reddeden SPD, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Hindenburg’u

destekler. Bu nedenle KPD’nin 1932’de öne çıkardığı slogan “Hindenburg’u seçen Hitleri seçer, Hitleri seçen savaşı seçer” olur. Nitekim Hindenburg 30 Ocak 1933’te Hitler’i başbakan olarak atar.

Faşistler iktidara getirilir getirilmez, başta komünistler olmak üzere Nazi karşıtı binlerce kişi tutuklanır, binlercesi işkencede, sokak ortasında, toplanma kamplarında katledilir. 12 yıllık faşist diktatörlük dönemi, savaşta ölüme sürülenlerin dışında bir milyondan fazla kişinin yaşamına mal olmuştur. O yıllar, insanlık tarihin en korkunç, en karanlık yıllarıdır

Ernst Thälmann, Hitlerin başbakan olmasından bir ay sonra, 3 Mart 1933’de, Reichstag yangını provokasyonu ile başlatılan anti-komünist kampanya kapsamında tutuklanır. Ağır işkencelerden sonra Berlin Moabit hapisanesine konulur. 11 yıl boyunca ağır koşullarda hapiste tutulur. Dünyanın onlarca ülkesinde enternasyonal dayanışma örneği sergilenerek işçi sınıfının yiğit evladı Thälmann’a özgürlük kampanyaları gerçekleştirilir. Faşizme karşı direnişi ile enternasyonal hareketin simgesi haline gelir. Thälmann Weimar’daki Buchenwald toplama kampına götürülür, orada 18 Ağustos 1944 gecesi katledilir.

Thälmann yaşamı boyunca işçi sınıfına ve emekçilere bağlı kalarak KPD’nin başkanlığını yapmış, zindanlardaki baş eğmezliği ile her kesimden insanın saygınlığını kazanmıştı. Hitler rejimi Thälmann’ın katledilmesini bir dönem

gizledi. Hava saldırısı esnasında hayatını kaybetti yalanını yaymaya çalıştı. Ama gerçek açığa çıktı ve tüm dünyaya yayıldı. Dünyanın birçok ülkesinde komünistler, sosyal demokratlar, sendikacılar, aydınlar ve ilerici insanlar Ernst Thälmann'ın katledilmesini protesto ettiler.

Ernst Thälmann 1944'de kendisi gibi tutuklu bulunan bir dostuna yazdığı mektupta, "Bizler de bazı hatalar yaptık. ... bazen büyük politik hatalar da yaptık, maalesef bazı şeyleri kaçırdık. Faşistlerin iktidar yolunu kapamak için yapmamız gereken şeyleri ihmal ettik" diyecekti. KPD'nin çağrısı hayat bulsaydı faşizm engellenebilir miydi? Buna kesin bir cevap vermek elbette mümkün değil.

THÄLMANN HEP BARIKATLARIN BAŞINDAYDI

O, kendini her şeyiyle işçi sınıfı davasına adanmış, geleceğini sınıfının kurtuluşuna bağlamış bir devrimcidir. 1920'de KPD merkez komitesine seçilir. 1921 Haziran'ında Sovyetler Birliği'ne giderek Komintern'in 3. Kongresi'ne katılır ve diğer ülkelerin komünist önderleriyle tanışır. O dönem KPD, SBKP'den sonra dünyanın en güçlü ikinci partisidir. Thälmann 1925'de bu partinin başkanlığına seçilir. 1924'ten 1933'e kadar Hamburg'dan milletvekilidir. Prusya'nın sosyal-demokrat hükümeti 1929'da "olay çıkarılacağı" gerekçesiyle 1 Mayıs'ı yasaklar. Ama KPD önderliğinde on binlerce işçi o gün sokaklara dökülüp 1 Mayıs eylemlerini gerçekleştirir. Yürüyüşe geçen işçilere polis azgınca saldırır. 33 işçi öldürülür, 1500 işçi tutuklanır. Sosyal-demokratlar işçi sınıfına düşman olduklarını bir kez daha kanıtlamışlardır.

THÄLMANN'I ANMAK DEMEK...

Doğumunun 136. yılında Thälmann'ı anmak, baskının, sömürünün, yoksulluğun ve savaşların olmadığı gerçek özgürlükler dünyası uğruna mücadele etmektir. Burjuvazinin ırkçılık, militarizm ve savaş histerisini kışkırttığı günümüzde Thälmann'ı anmak, kapitalist barbarlığa karşı sosyalizm uğruna mücadeleyi yükseltmektir.

Doğumunun 136. yılında Thälmann'ın mücadelesi işçi sınıfına, emekçilere ve tüm ezilenlere yol göstermeye devam ediyor.

Alman gericiğinin bugünlerde Ernst Thälmann'a yönelik saldırılarını boşa çıkarmak için enternasyonal dayanışmaya!

STUTTGART'TAN BİR KB OKURU

Emperyalist savaş suçları: Buça ve Beni Velid

K. Ali

29 Mart günü medyanın sadece bir kesimi Libya'da işlenen savaş suçlarının kanıtı olan toplu mezarların bulunduğu haberini yaptı. Bu sınırlı haberlerde, BM'nin hazırladığı rapora atıf yapılarak, Libya'nın Beni Velid kentinde göçmenlere ait olduğu düşünülen toplu mezarlar bulunduğu, göçmenlerin cinsel saldırı ve işkenceye maruz kaldığı ancak kaç kişinin gömüldüğüne dair bilgi verilmediği belirtiliyor.

Savaş suçunun işlendiği Beni Velid'in Belediye Başkanı al Azozî ise, işlenen suçtan haberlerinin olmadığını iddia etti. "Uzun bir zamandır hiçbir grup ya da organizasyon şehri ziyaret etmedi. Bu grubun bu bilgiyi nereden aldıklarını bilmiyoruz" diyen al Azozî, bu insanlık suçunun kendisinden değil, açığa çıkarılmasından duyduğu rahatsızlığı dile getirdi.

Emperyalist yağma savaşları emekçi halklara karşı işlenen sayısız suçla doludur. Bu savaşların ürünü olan toplumsal yıkımlar, soykırım ve katliamların sorumluları hiçbir zaman yargılanmadı. Emperyalist-kapitalist düzenin egemenleri işledikleri suçları karşılıklı olarak birbirlerinin üzerine atıp gerçek faileri gizliyor ve elde ettikleri bulguları bir şantaj aracı olarak kullanıyorlar.

Libya'nın Beni Velid kentinde ortaya çıkan savaş suçunda haber değeri bile görmeyen emperyalist medya grupları, Kiev'in kuzeybatısındaki yaklaşık 28.500 nüfuslu küçük bir kasaba olan Buça'da Rus birliklerinin işlediği iddia edilen savaş suçunun üzerine ise balıklama atıldılar. Geniş çaplı bir kampanyayla savaş histerisini körüklediler. Bu kampanya ile katliamın gerçek faileri gizlenerek, Ukrayna'daki savaşın tırmandırılmasını hedefleniyor.

Rus birliklerinin Buça'yı işgal sırasında çok sayıda sivil işkence yaptığı ve öldürdüğüne dair Ukrayna hükümeti ve ordusunun "propaganda savaşı" kapsamında gündeme getirdiği söylemleri temel alan kampanyada, katledildiği iddia edilen insan sayısı on kişiden dört yüz kişiye kadar değişiyor.

İnsan Hakları İzleme Örgütü, yol kenarlarında ve hendeklerde bulunan ce-

setlere dair, Buça ve diğer şehirlerdeki görgü tanıklarıyla yapılan görüşmelere dayanan bir rapor yayınladı. Raporda, Rus birlikleri tarafından işlendiği iddia edilen savaş suçlarının listesi, Beni Velid kentinde olduğu gibi, tecavüzdən işkenceye kadar uzanan iğrenç suçları kapsıyor.

Rusya sivilere yönelik vahşet iddialarını "radikal Ukrayna güçlerinin provokasyonu" olarak niteledi ve BM Güvenlik Konseyi'ni Buça iddialarını görüşmek için acil bir toplantı yapmaya çağırdı. Ancak BM dönem başkanlığını yapan İngiltere, Güvenlik Konseyi'nin toplanmasını engelledi. İngiltere'nin bu tutumu, "ABD ile işbirlikçileri Buça'da yaşananların açığa çıkartılmasını istemiyor" şeklinde yorumlandı.

Rusya Dışişleri Bakanlığı, Rus birliklerinin 30 Mart günü Buça'dan çekildiğine, Rus birliklerinin şehri terk ettiğini duyuran Buça Belediye Başkanı'nın 31 Mart tarihli video mesajında herhangi bir vahşetten bahsetmediğine, ilgili görüntü ve raporların ancak 31 Mart'ta Ukrayna ordusu kente girdikten ve Ukrayna televizyonu yayınına geçtikten sonra yayılmaya başladığına dikkat çekerek, sivillerin Neonaziler tarafından öldürülmüş olabileceğini belirtti. Ukrayna ordusunun kente girişi sırasında çekilen görüntülerde de cesetler görünmüyor. Bu da cesetlerin özellikle yola serpiştirilip propaganda savaşı için kullanıldığı şeklinde yorumlanıyor.

Buça'da gerçekte ne olduğu ve kimin hangi suçları işlediği gerçeği büyük ihtimalle belirsiz kalacak, taraflar ellerindeki bulguları birbirlerine karşı şantaj aracı olarak kullanmayı tercih edecekler. Kimin işlediğinden bağımsız olarak ortaya çıkan vahşeti halklar arasında düşmanlık duygularının körüklenmesi için kullanılacaklar.

Riyakarlıkta sınır tanımayan emperyalist batı blokunun şefleri, çok daha kanlı katliamlara imza attıkları halde, Rus ordusunun işlediği öne sürülen cinayet iddialarıyla "şok" olduklarını ve "dehşete düştüklerini" açıkladılar! Oysa, Ortadoğu ve Balkanlar ile Asya ve Afrika'nın bir bölümünü harabeye çeviren ABD emperyalizmi ve NATO'nun yalnızca 2001'den bu yana, en iyimser rakamlara göre, üç ile dört milyon sivil insanı katlettiği belirtiliyor.

Buça'da "vahşet" kampanyası, ABD-NATO güçlerinin emperyalist propaganda örneklerinden yalnızca biridir. Ortadoğu'dan Yugoslavya veya Afrika'ya uzanan savaşların hepsi "insan hakları", "demokrasi", "teröre karşı" söylemlerle başlatılarak sürdürülmedi mi?

İnsan Hakları İzleme Örgütü'nün Buça raporunu kampanyaya dönüştüren emperyalist batının medya grupları, Ukraynalı askerlerin Rus savaş esirlerini bacaklarından vurarak savaş suçları

işlemiş olabileceğine dair raporunu ise yok saymayı tercih ettiler. Ukrayna ordusunun öldürülen Rus askerlerinin görüntülerini haftalarca sosyal medyada yayınlanması da batı medyası için haber değeri taşımadı.

Kim tarafından işlendiği tam olarak açığa çıkmayan Buça vahşeti, batı emperyalist bloku tarafından savaşı tırmandırmanın aracı olarak kullanılıyor. Buça olaylarından sadece birkaç gün önce hem Rus hem de Ukraynalı müzakereciler barış görüşmelerinin “olumlu” geçtiğine dair açıklamalar yapmaları batı savaşı blokunu oldukça rahatsız etmişti.

Batı emperyalizminin kuklası olmanın öte bir değeri olmayan Zelenski, Buça’daki cesetleri “soykırım” kanıtı olarak nitelendirip, “Sadece savaşırsak barışa sahip olabiliriz” diyerek savaş tellallığı yaparken, Ukrayna Dışişleri Bakanı da Ukrayna’ya daha çok silah teslimatı yapılmasını talep etti.

Savaş aygıtı NATO’nun Genel Sekreteri Stoltenberg, “Ukrayna’nın daha fazla hava savunma sistemi, tanksavar, ağır ya da hafif silah ve daha birçok destek türüne olan ihtiyacının karşılanacağından” emin olduğunu belirtip, “Ukrayna savunma amaçlı savaşıyor. Saldırı ve savunma silahı arasındaki ayırımı gerçek anlamda fiilen bir karşılığı yok” diyerek, savaşı körüklemeye devam edeceklerini tekrarladı.

ABD emperyalizmi ve NATO ülkeyi zaten silah deposuna çevirmişti. Washington Post’a göre, Biden yönetimi göreve başladığından beri Ukrayna’ya “savunma yardımı” adı altında 2,3 milyar dolar harcadı.

Geçtiğimiz hafta da Biden, Ukrayna için 500 milyon dolarlık “ek bütçe desteği” açıkladı. Pentagon ise, insansız hava araçları, zırhlı araçlar ve makineli tüfekler dahil olmak üzere askeri teçhizat için ek 300 milyon dolarlık destek sözü verdi.

Yaratılan militarist atmosferi silahlanma programının uygulanması için kullanan Alman emperyalizminin medya grupları ise, Hitler faşizminin Alman te-

kellerine yüklediği yükten kurtulmaları için olayları ve tarihsel olguları hayasızca çarpıtmayı kendilerine görev edindiler.

Süddeutsche Zeitung, Ukrayna’nın bir “imha kampanyası”na maruz kaldığını iddia ederek, bunu Hitler’in 1941’de Sovyetler Birliği’ni işgaline benzeterek, Alman emperyalizminin dünyada işlediği suçları önemsizleştirmeye soyundu. Hitler faşizminin Sovyetler Birliği’ne karşı başlattığı imha savaşında, Ukrayna’yı işgal eden Naziler 1,5 milyon Ukraynalı Yahudi de dahil olmak üzere 5 milyondan fazla insanı katlettiler. Sovyetler Birliği’nin faşizme karşı kazandığı büyük zafer uğruna 27 milyon Sovyet yurttaşı hayatını kaybetti. Bugün Ukrayna’da destek verdikleri Neonaziler, o katliamları yapanları referans alıyorlar. Yani Alman medyası Nazilerin zihniyetinin günümüzdeki temsilcilerine hizmet ediyor.

Buça üzerinden timsah gözyaşı dökererek savaş kışkırtıcılığı yapan Alman emperyalist medyası, 2010’da Afganistan’ın Kunduz kentinde Alman komutanın talimatıyla düzenlenen hava saldırısında, aralarında çok sayıda çocuğunda bulunduğu 142 sivilin katledilmesinin üzerini örtmüştü. 400 bin Euro tazminatla katliamın üzerinin kapatılmasına hiçbir itirazda bulunmamıştı.

Buça’dan gönderilen Ukrayna bayrağını öpen Papa Francis, sivil katliam iddialarını kınayarak emperyalist savaşa “ruhani” destek verdi. Savaşta taraf tutan Papa insanlığa karşı işlenen suçları meşru göstermeye çalıştı.

ABD, NATO ve batı emperyalist bloğunun Ukrayna’yı silaha boğarak sürdürdükleri vekalet savaşında Buça vahşeti de, eş zamanlı olarak Libya’nın Beni Velid kentinde “bulunan” toplu mezarlar da emperyalist savaşlarda yaşanan vahşetin ürünleridir.

Emekçi halklar örgütlü bir güç olarak politik mücadele alanına çıkamadıkları sürece, ne insanlığa karşı işlenen savaş suçlarının hesabı sorulabilir, ne de kapitalizmin yarattığı savaş dehşetini sona erdirmek mümkün olabilir.

Avrupa’nın Afganistan’ı Ukrayna

Almanyalı gazeteci Yassin Musharbash, ABD’de yayınlanan terörle mücadele dergisi “CTC Sentinel” için 2021 yazında kaleme aldığı bir makalede, 1980’li ve ’90’lı yıllarda Afganistan İslami cihatçılar için hangi rolü oynadıysa bugün de Ukrayna’nın faşist örgütler için aynı rolü oynadığına dikkat çekiyordu. Musharbash’a göre, 1980’ler ve 90’larda, paralı asker olarak ilk savaş alanı deneyimlerini Afganistan’da alan cihatçılar halifelikler kurmak için Çeçenistan, Bosna ve Suriye’de savaşa devam ediyorlardı...

İngiliz hükümeti, özellikle Dışişleri Bakanlığı, uzun süreden beri faşistleri Ukrayna’daki Neonazi “Azov Taburları”na katılmaları için teşvik ediyor.

“Terörle mücadelede” danışmanlık ve sigorta hizmetleri veren İngiliz “Pool Re” şirketi, daha çok devlet ve gizli servis çevrelerinden aldığı bilgilere dayanarak, hükümet için yeni raporlar hazırlıyor. Mart ayı raporunda, neo-faşist Azov alayının Mariupol’da konuşlanmış Ukrayna Ulusal Muhafızlarının bir birimi olduğu belirtiliyor.

Yabancı savaşıllara ödeme yapılmasının uluslararası hukukun ihlali olduğunu belirten raporda, “ancak şu ana kadar” faşistlerin ‘Azak’ alayı yerine Yabancı Lejyon’lara katıldıkları belirtiyor.

İşe alım faaliyetleriyle ilgili olarak da raporda şu ifadeler yer alıyor: “24 Şubat’tan bu yana Ukraynalı aşırı sağcıların İngilizce propaganda yayınlarında ve sosyal medyada işe alma girişimlerinde önemli bir büyüme olduğu gözlemlendi.” Raporda “Azov”un faşist forumlarda ve Telegram kanallarında “yabancı savaşılları işe alma potansiyeli” gördü-

ğü ve Ukrayna’daki savaşa nasıl katılacaklarına dair pratik bilgiler sunduğu belirtiliyor.

Şirketin mart ayı raporunda İngiliz faşistlerinin yeni üyeler toplamaya çalıştığı da ifade ediliyor.

İngiltere’de ırkçılık karşıtı gruplardan biri olan “Hope not Hate”n yeni bir raporunda da faşistlerin, Facebook, Instagram ve Twitter gibi sosyal medya mecralarında fitness uygulamalarına, insanları “yaklaşan yarış savaşına uyum sağlamaya” çağıran reklamlar yerleştirerek, Ukrayna’da savaşa sürece kişileri avlamaya çalıştığı vurgulanıyor. Instagram, Twitter ve Telegram gibi sosyal medyayı daha çok kullandıklarına dikkat çekiliyor. “Rus yanlısı” olduğu iddia edilen hesapları kapatan ya da askıya alan bu sosyal medya kurumları, Neonazilere her imkânı sunuyorlar.

Mart ayı başlarında İngiliz Guardian gazetesinde yayınlanan bir rapora göre, pandemi sırasında İngiltere’nin “Patriotic Alternative” (Yurtsever Alternatif) adlı en büyük faşist grubunun çevrimiçi fitness gruplarına insan çekmenin aracı olan Telegram’daki kanalının 1.200 takipçisinin olduğu belirtilmişti.

Afganistan’a cihatçı paralı askerleri taşıyarak Ortadoğu’yu savaş cehennemine içeresine atan ABD, NATO ve AB emperyalistleri şimdi de Ukrayna’ya milliyetçi-ırkçı faşist çeteleri taşıyarak, Avrupa’nın Afganistan’ını yaratmaya çalışıyorlar. Ukrayna’ya “destek” veriyormuş gibi yapan Batılı emperyalistler, savaşı körükleyerek -Afganistan’da yaptıkları gibi- Ukrayna’yı cehennemde tutmaya çalışıyorlar.

150 yıl önceki "Liepzig ihanet davası"!

Savaşı ve militarizmi yargılayan işçi önderleri: Bebel, Liebknecht ve Hepner

A. Eren

"Sosyalistler, halklar arasındaki savaşları, her zaman barbarca ve insanlıktan uzak bularak mahkûm etmişlerdir."
(Lenin)

İŞÇİ SINIFININ SAVAŞA KARŞI ENTERNASYONALİST TUTUMU

Napolyon'un 15 Temmuz 1870 yılında Almanya'ya fiili olarak savaş başlatmasının ardından birçok kentte işçi sınıfı güçlü savaş karşıtı gösterilerle tepkisini ortaya koydu. Wilhelm Bracke'nin çağrısıyla Braunschweig sosyal-demokratları ertesi gün kitlesel bir gösteriyle savaşı protesto ettiler. Savaşın karmaşıklığı nedeniyle işçi hareketinin ilkesel bir tutum alması önemliydi. Savaş bir taraftan Almanya'nın ulusal birliğini sağlamak için önemli bir dönüm noktasını oluştururken, diğer taraftan Prusya militarizminin Alsas-Loren'i ilhak planlarının boşa çıkarılması gerekiyordu. Almanya'nın ulusal birliğini sağlama potansiyeli taşıyan bir savaşın, Prusya ve müttefikleri tarafından yayılmacı-emperyalist bir soygun savaşına dönüştürülmesi, göz önünde bulundurulması gereken bir eğilimdi. Almanya'nın, bonapartist Fransa'ya karşı bir savunma savaşı içinde olduğu bir gerçektir. Fakat gerici egemen sınıfın çıkarları ile ulusun çıkarları örtüşmüyordu.

Marx, III. Napolyon'un izlediği gerici amaçların başında, içeride sarsılan egemenliğini yeniden güvence altına almak, dışa dönük olarak da Almanya'nın ulusal birliğini önleme anlamı taşıyan, topraklarını işgal etmek geliyor, diyordu.

Savaşın sınıfsal karakterinin ayrıntılı bir analizini yapan bilimsel sosyalizmin ustaları, enternasyonal işçi hareketinin alması gereken ilkesel tutumu somut önerilerle ortaya koydular.

Ön tartışmaların ışığında Engels önerilerini, 15 Ağustos 1870'de Marx'a yazdığı mektupta şöyle sıralıyordu:

1. Almanya'nın savunmasıyla sınırlı kaldığı sürece ... ulusal harekete katılabılırler.
2. Alman ulusal çıkarları ile Prusya hanedanının çıkarları arasındaki farkın üzerinde durulması.
3. Alsas-Loren'in her türlü ilhakına karşı tutum takınmak.
4. Paris'te şovenist olmayan cumhu-

Emperyalist savaşa karşı işçi sınıfının tutumu, bu somut tarihsel deneyimin ışığında yeniden ve yeniden irdelenmelidir. Liebknecht ve Bebel'in tutumu işçi hareketinin savaşa karşı mücadelesine kelimenin gerçek anlamıyla yol göstermektedir. Liebknecht ve Bebel'in tutumu işçi hareketinin savaşa karşı mücadelesine kelimenin gerçek anlamıyla yol göstermektedir.

riyetçi bir yönetim oluştuğunda, onurlu bir barış için çalışmak.

5. Savaşa karşı çıkan Alman ve Fransız işçilerinin birliğini sürekli vurgulamak. (Marx-Engels, Werke, Cilt-33, 43)

Somut sınıf ilişkilerinin analizi temelinde, devrimci işçi sınıfı politikasının, ulusal çıkarları gözetken fakat enternasyonalist tutumdan zerre kadar sapmayan ilkesel tutuma bağlı kalarak nasıl izlenebileceğini gösterdiler. Marx boy vermekte olan şovenizmi de gözeterek, özellikle önerilerin üçüncüsü üzerinde durulması gerektiğini vurguladı.

Marx, "Ulusal antagonizmaların yeniden ortaya çıkmasına ve mevcut tüm diplomasiye karşı gerçek direniş gücünün sadece işçi sınıfında olduğu inancındayım" diyordu. (Marx'tan Eugen Oswald'a, 26 Temmuz 1870)

PRUSYA MİLİTARİZMİNİN YAYILMACI HEVESLERİ

Prusya-Almanya'nın Sedan'daki zafe-

ri, III. Napolyon'un esir edilmesi ve Fransa'da cumhuriyetin ilanı, savaş yeni bir döneme girmiş bulunuyordu. Fransa Almanya'nın birliği önünde engel olmaktan çıkmıştı, fakat egemen gerici güçler, junkerler Fransa'yı talan edip işgal etmek için savaşı sürdürme kararındaydılar.

"Prusyalılar nasıl yenilir" başlıklı değerlendirmesinde (Cilt.17, s.105) Engels, savaşın, başlangıçta Almanya'nın kendisini Fransız şovenizmine karşı savunması anlamını taşıırken, yavaş ama emin adımlarla bir yeni Alman şovenizminin savaşa dönüştüğünü söyler. Alman gericiliği bu süreçte barış görüşmelerini reddeder ve Alsas-Loren üzerindeki hakimiyetini güvence altına almak için yeni ilan edilen Fransız Cumhuriyeti'ne karşı savaşı sürdürür.

İŞÇİ ÖNDERLERİ ŞOVENİZME BOYUN EĞMİYOR

Daha öce Marx ve Engels'in uyarıları doğrultusunda, Prusya militarizminin

ilhak/işgal yönelimine karşı açık bir enternasyonal tutum almak, işçi hareketinin en temel görevidir. Bu tutum uluslararası sınıf hareketi için de büyük önem taşıyordu.

August Bebel'in 26 Kasım 1870'de Reichstag'da aldığı tutum sert bir duvara çarptı. 30 yaşındaki milletvekili Bebel, savaş tamtamlarının çaldığı bir ortamda, kürsüden şöyle haykırıyordu:

"Halkın Hohenzollern yönetimindeki Alman devletinin egemenliğine girmek için en ufak bir arzusu yoktur ve benim bakış açım göre bu sorunda halkın öz iradesi belirleyicidir. Kendi kaderini tayin hakkı, dayanmamız gereken esas temel düşüncedir ve bugün o halkın kendi kaderini tayin hakkını ayaklar altına alırsak, yani istediğimiz her yeri almaya çalışırsak, o zaman kendi kaderimizi tayin hakkından da vazgeçmiş olacağız... İşgal bir gün bize karşı da kullanılacaktır."

Bebel, "dışarı, dışarı" diye bağırarak diğer milletvekillerini de; savaş kredileri

aracılığıyla sıradan insanlardan “vatan-severlik” adına maddi fedakarlık talep ederken, sadece “savaş kredilerinden elde edilen yüzdelerin ceplerine düşmesini” düşündükleri için teşhir ediyordu. “Savaş ortağı olmayacağız ve savaş kredisini reddediyoruz”! Bu, genç milletvekili Bebel’in konuşmasının son sözleriydi. Bebel’in parlamentoda sergilediği bu ilkesel tutum bugün de işçi hareketine yol gösteriyor.

“VATANSIZ ÇIRAKLAR” YARGILANIYOR

Prusya militarizminin ve yargısının gözünde, sosyal-demokratlar sonunda kendilerinin “vatan haini” olduklarını kanıtlamışlardı. “Vatansız Çıraklar”, enternasyonalist sosyal-demokrat işçi hareketine karşı bir “küfür/suçlama” olarak bu tarihten itibaren egemen burjuvazi tarafından her zaman kullanıldı. Aralık 1870’de Bebel, Liebknecht ve Hepner “vatana ihanet” suçlamasıyla gözaltına alındılar.

Engels; Liebknecht, Bebel ve Hepner tutuklanmalarının ardından, Prusya-Alman İmparatorluğu’nun doğumundan önce, bu üç işçi önderinin kendisine tattığı ahlaki yenilginin intikamını almak istediğini belirtir. “İkisinin parlamentoda takındıkları tutum burada bizi çok sevindirdi” der.

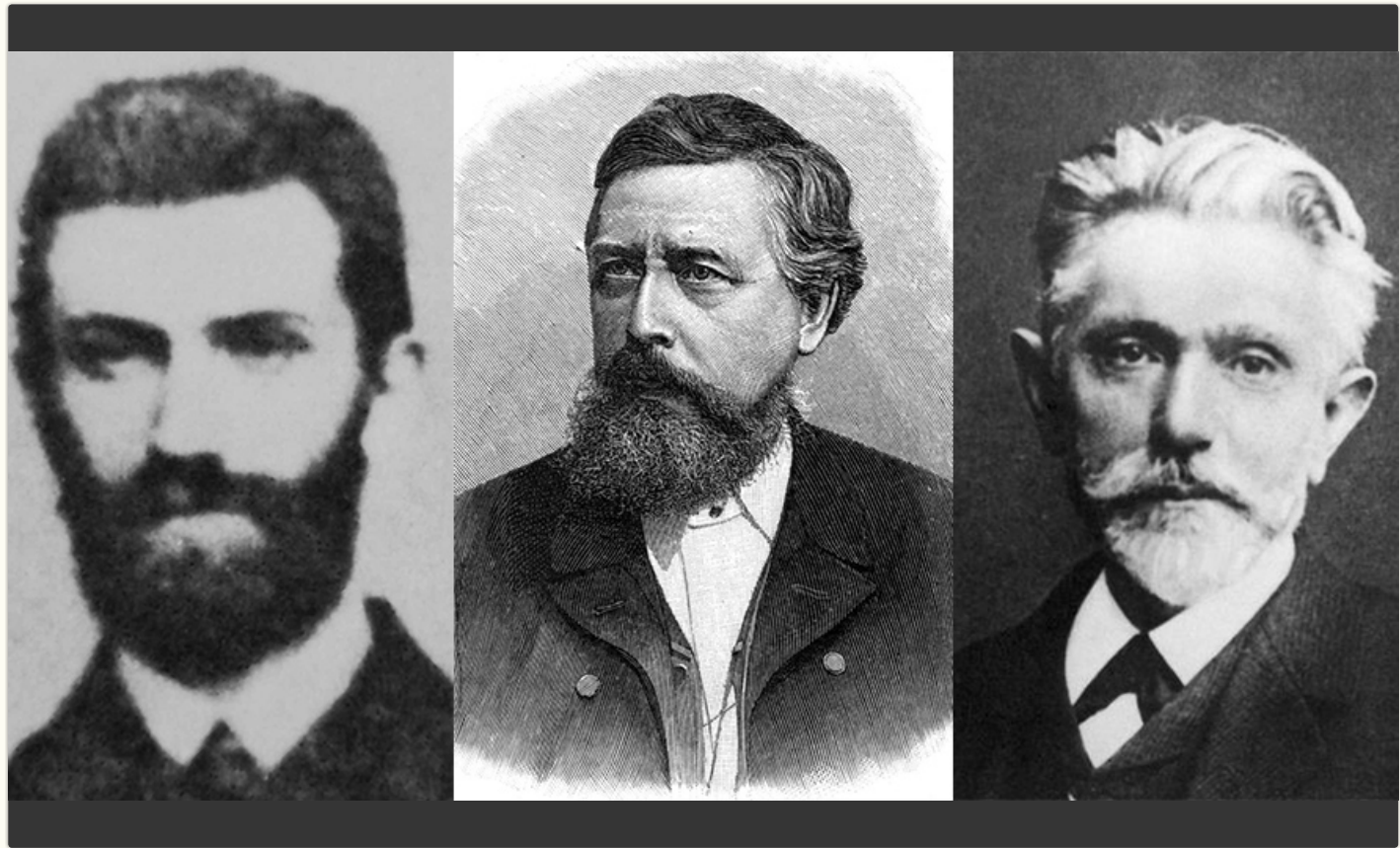
Marx da, Prusya hükümeti tarafından zulüm gören Alman “yurtseverleri”nin kelimenin gerçek anlamıyla “yurtseverler” olduklarını yazar.

Otto von Bismarck, 23 Mart 1871’de, ilk Alman Reichstag’ın açılış töreninde, bu dava konusunda bizzat baskı yapmıştı. Bebel ve Liebknecht’i, Fransa’ya karşı savaş sırasındaki enternasyonalist tutumları ve Paris Komünü ile dayanışmaları nedeniyle affetmemişti. Üçü de Enternasyonal İşçi Birliği’nin tanınmış temsilcileriydi.

Alsas-Loren’in ilhakına karşı çıkanlar, ulusun çıkarlarını ayaklar altına alanlar ve bu nedenle vatana ihanet edenler olarak görülüyordu. 17 Aralık 1870’de Bebel, Liebknecht ve Hepner zindana atılıyor, Prusya militarizminin ilhak girişimini teşhir eden yayınlar ve toplantılar yasaklanıyordu. Sosyal-demokratlar, 1870-1871 Fransa-Almanya savaşında enternasyonalist bir tutum alarak, işçilerin bu savaştan hiçbir çıkarlarının olmadığını sürekli propaganda ettiler.

Bismarck, işçi önderlerinin “vatana ihanet” suçlamasıyla yargılanmaları sürecinin bir parçasıydı. 11 Mart 1872’de Leipzig Ağır Ceza Mahkemesi’nde yargılama başladı.

Her türlü gazete makalesi, yazışmalar, Enternasyonal İşçi Örgütü üyeliği, Bebel’in 1871 Paris Komünü’ne olumlu atıfta bulunması, hatta “Komünist Ma-

nifesto”, Sosyal-Demokrat İşçi Partisi’nin devlet karşıtı bir örgüt olduğunun kanıtları olarak gösteriliyordu.

Aynı dönemde Versailles hükümetinin müttefikleri, Komünarlar’ı yargılama sürecinde askeri mahkemelerin Paris’te yaptığı şeyi, en azından sembolik olarak, Leipzig’de başarıyla gerçekleştirmek istiyordu. İşçi sınıfının savaşçılarına karşı bütün bir gericilik birleşmiş bulunuyordu.

İŞÇİ ÖNDERLERİ MILİTARİZMİ MAHKÛM EDİYOR

1872 Mart’ında Leipzig’deki bölge mahkemesinde büyük bir kamuoyu ilgiyle görülen ihanet davasının, işçi hareketini ezme girişiminden başka bir hedefi olmadığı biliniyordu.

Alman işçi hareketinin tanınmış önderi Wilhelm Liebknecht savunmasında şunları söylüyordu:

“Mesleğim gereğince bir komplocu değilim, komplo peşinde olan gezgin bir paralı asker değilim. Kendi adıma, bana ‘devrimin askeri’ deyin. Gençliğimden beri aklımda iki büyük ideal vardır: Özgür ve birleşik bir Almanya ve emekçilerin kurtuluşu. İnsanlığın kurtuluşu ile eşdeğer olan sınıf egemenliğinin kaldırılması.”

“Bu iki ideal için elimden gelenin en iyisini yaptım ve bu iki ideal için içimde bir nefes olduğu sürece savaşacağım. Bu benim zorunlu bir görevimdir!”

Hepner de Bebel ve Liebknecht ile aynı tutumu aldı. Ayrıca Enternasyonal İşçi Birliği’nin üyesi olduğunu açıkça savunuyor ve şunları söylüyordu:

“Benim ikisiyle [Bebel ve Liebknecht] aramdaki tek fark, sadece onların ajitas-

yon faaliyetlerinin uzun yıllar sürmesi ve tüm Alman burjuvazisinin nefretini üzerine çekmeleridir. Benim faaliyetimin şimdiye kadar birkaç düzine muhalif tarafından biliniyor olmasıdır.”

Mart 1872’nin son haftasında, Sosyal Demokrat İşçi Partisi liderlerine yönelik “vatana ihanet” davası sona erdi. Reichstag milletvekilleri August Bebel ve Wilhelm Liebknecht iki yıl hapis cezasına çarptırıldı. Parti organı Volksstaat’ın editörü Adolf Hepner ise beraat etti. Bebel’in parlamentodaki görevi elinden alındı.

Ancak, Alman İmparatorluğu’nun sosyalist işçi hareketine karşı hassas bir darbe olarak tasarladığı şey, tam tersi gelişmelere yol açtı. Tanınmış bu işçi önderlerinin mahkemedeki tutumlarını işçi kitleleri büyük bir coşkuyla karşıladı.

Büyük ölçüde unutulmuş Komünist Manifesto, sosyal demokrasinin yıkıcı fikirlerini kanıtlamak için ortaya çıkarıldı. Bunun sonucu, Manifesto’nun artık yasal olarak kamuoyunda dolaşması ve işçi hareketinde bilinir hale gelmesi oldu.

Yargılayanlar tersine yargılandılar. Liebknecht 15 Haziran’da Wermisdorf’taki Hubertusburg Kalesi’nde zindana atıldı. Bir sonraki duruşmada yaptığı konuşma nedeniyle “majestelerine hakaret” suçundan dokuz ay daha hapis cezası alan August Bebel, 8 Temmuz’da onu izledi.

Bebel yoldaşlarına şunları yazdı:

“Emin olun aldığım cezalar beni yıpratmayacak. Bu tür yöntemlerin başvurmak zorunda kalanlar, yok olmayı hak ediyor.”

“Bize verilen ‘ceza’yı taşıyacağız. Par-

tili yoldaşlar, artık verilen karara partiyi genişletmek için çabalarınızı iki katına çıkararak yanıt vermek size kalmış.”

İşçiler Alman gericiliğinin şovenizmine karşı temsilcilerinin aldığı tutuma tereddütsüz destek verdiler, sahiplendiler.

20 Ocak 1873’teki ara seçimde Bebel, ilk oylamada önemli bir oy oranıyla Reichstag vekilliğini yeniden kazandı.

Wilhelm Liebknecht’in 2 Aralık 1914’te -babasından 44 yıl sonra- savaş kredilerine karşı oy kullanan tek Alman Reichstag üyesi olan oğlu Karl, bir zamanlar marksist olan SPD’nin devrimci anti-militarist mirasını savundu. Sosyal şovenizme karşı kararlı mücadelesinden dolayı 1916’da “vatana ihanet”ten dört yıl hapse mahkûm edildi.

Emperyalist savaşa karşı işçi sınıfının tutumu, bu somut tarihsel deneyimin ışığında yeniden ve yeniden irdelenmelidir.

Lenin, İkinci Enternasyonal’in çöküşüne dikkat çekerken, bu savaşın işçi sınıfının savaşı olamayacağına işaret eder. Karl Liebknecht’in “Asıl düşman kendi ülkende!” demesi de, bu tarihsel devrimci tutumun sürekliliğini gösterir. Asıl düşmanın kendi ülkesinde olması, devrimci işçi sınıfının öncelikle kendi kapısının önünde süpürmek zorunda olduğunu anlatır. Kendi ülkesinde burjuvaziye karşı mücadeleyi öne çıkarmak yerinde, anti-emperyalist tutumunu Rusya’nın emperyalist saldırganlığı üzerine inşa etmek, şovenizme karşı mücadeleyi sadece zayıflatacaktır.

Liebknecht ve Bebel’in tutumu işçi hareketinin savaşa karşı mücadelesine kelimenin gerçek anlamıyla yol göstermektedir.

“Doğu Avrupa’da asıl faydayı elde etme kaderimizdir”

“Leopard 1” Tankları Ukrayna yolunda

ABD’nin yanı sıra AB emperyalistleri de Ukrayna’daki savaşa benzin dökmeye devam ediyor. Rusya’yı zayıflatmak için Ukrayna’yı cehenneme çevirecek kadar gözleri dönmüştür. Son günler yapılan açıklamalar bunu somut olarak gösteriyor. Savaş histerisinin başını ise Almanya emperyalizminin çektiği görülüyor.

‘Sosyal demokrat’ Almanya başbakanı Olaf Scholz’un “Rusya bu savaşı kazanmamalı” açıklamasına AB Dış İlişkiler Yüksek Temsilcisi Josep Borrell de destek verdi. Almanya koalisyon hükümetinin ikinci büyük partisi Yeşiller’in Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock ise, Ukrayna’ya ağır silahların teslim edilmesini talep etti. ‘Yeşil’ bakan, savaş baronlarıyla silah tekellerinin piyonundan başka bir şey olmadığını ispatlamayı dert edinmiş görünüyor. AB şefi Josep Borrell geçen günlerde yaptığı açıklamada da savaşın diplomatik görüşmelerle sona ermesine karşı olduğunu pervasızca ilan etmişti. ‘Liberal siyasetçi/diplomat’ maskesini tereddütsüz bir şekilde çöpe atan AB şefleri ‘gözü dönmüş birer militarist’ olduklarını döne döne gösteriyorlar.

Almanya Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock (Yeşiller), 11 Nisan Pazartesi günü Lüksemburg’da düzenlenen AB dışişleri bakanları toplantısı oturumu sırasında yaptığı açıklamada, “Ukrayna’nın daha fazla askeri malzemeye, özellikle ağır silahlara ihtiyacı var” iddiasını ortaya attı. Federal Meclis Avrupa Komitesi başkanı ‘Yeşil’ politikacı Anton Hofreiter ise, Ukrayna Dışişleri Bakanı Kuleba’nın Perşembe günü Almanya’nın resmi televizyon kanalı ZDF’nin “Berlin direkt” programında dile getirdiği, “silahlar, silahlar ve daha fazla silah” talebini onayladı. ABD emperyalizminin kuklası olan

Zelenski ve Kuleba ikilisi, iki de bir silah talep ederek Ukrayna’nın yakılıp-yıkılması suçuna ortak oluyorlar. Zira Ukrayna halklarının daha çok silaha değil, savaşın biran önce bitirilmesine ihtiyaçları var. Tabi halkların talebi ne ABD’nin ne AB şeflerinin umurundadır.

‘Yeşil’ Federal Ekonomi Bakanı Robert Habeck Ukrayna’nın ek silah teslimatları talebinin hızlı bir şekilde karşılanması gerektiğini savundu. Adı ‘Yeşil’ zihni ‘Militarist’ olan bu bakan, Rusya’nın yakında Doğu Ukrayna’ya büyük bir düzenlemeye hazırlandığını iddia ederek, “Şu anda önemli olan, birlikleri hızlı bir şekilde desteklemek ve bedelini birçok insan hayatıyla ödeyen ve büyük bir kahramanlıkla mücadele eden askeri kabiliyeti, sa-

vanma kabiliyetini desteklemektir.” dedi.

Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov ise Pazartesi günü Rus yayın kuruluşu Rossiya 24’e verdiği röportajda, Borrell’in sözlerinin “sıra dışı” olduğunu ve “oyunun kurallarını” değiştirdiğini hatırlatarak yanıt vermişti. Lavrov, Batı’nın Ukrayna’yı “Rusya’nın nihai yenilgisi ve Rusya’nın Batı tarafından inşa edilen küresel sisteme boyun eğmesi için köprübaşı” yaptığını söyledi.

Ukrayna’da yıkım devam ederken savaşın ganimetini toplayan silah tekellerinden biri de Rheinmetall’dır. Handelsblatt’ta yer alan bir haberde, bu şirketin CEO’su Armin Papperger’in 50 kadar “Leopard 1 tankının altı hafta içinde teslim edilebileceğini” söylediği belirtildi.

Almanya’nın yeniden birleşmesini Avrupa’da üstünlüğünü kurmanın bir fırsatı olarak gören Alman emperyalizmi bu hedefini erken dönemde belli etmişti. 1993 yılında dönemin Dışişleri Bakanı Klaus Kinkel (FDP) bunu şöyle ifade etmişti: “80 milyonluk bir ulus olarak, ekonomik olarak Orta Avrupa’nın en güçlü ülkesi olarak özel bir sorumluluğumuz var...”

Merkezi konumumuz, büyüklüğümüz ve Orta ve Doğu Avrupa ile olan geleneksel bağlarımız nedeniyle, bu devletlerin Avrupa’ya dönüşünden asıl faydayı elde etmek bizim kaderimizdir.”

Bu açıklama, Alman emperyalizmin Ukrayna’ya gösterdiği ‘ilginin’ nedeni hakkında somut bir fikir veriyor.

Siyonistlerin Filistinlilere dönük saldırıları sürüyor Kudüs’te Siyonist İsrail eylemlere saldırdı. İsrail’in saldırısında yaklaşık 100 kişinin yaralandığını duyuruldu.

Filistin Kızılay’ının yaptığı açıklamada 90 yaralının Kudüs hastanelerine nakledildiği ve onlarca yaralının da sahada tedavi edildiği bilgisi paylaşıldı.

Siyonist İsrail’in işgal ettiği Batı Şeria’nın Ramallah ve Beytüllahim kentlerindeki baskınlarında ise 14 yaşındaki

Siyonistlerin saldırıları sürüyor

Filistinli çocuk öldürüldü, 1 Filistinli de yaralandı.

Ramallah’taki görgü tanıkları İsrail özel kuvvetlerinin, kentin kuzeyindeki Kuber kasabasına baskın düzenlediğini ifade etti. Filistinlilere ait bir evi kuşatan işgalci İsrail güçlerinin 5 kişiyi gözaltına aldığı aktarıldı.

Filistin Sağlık Bakanlığında yapılan yazılı açıklamada, İsrail güçlerinin Beytüllahim kentine düzenlediği saldırıda 14 yaşında Filistinli çocuğun gerçek mermiyle hayatını kaybettiği bildirildi.

ŞAM’A FÜZE SALDIRISI

Şam’da ise bazı askeri noktalara İsrail

il tarafından hava saldırısı gerçekleştirildiği duyuruldu.

SANA, Siyonist İsrail’in düzenlediği hava saldırısının Şam kırsalındaki bazı noktaları hedef aldığını belirtti. Haberde şunlar ifade edildi:

“Hava savunma sistemleri düşman füzelerin bazılarını düşürdü. Yapılan saldırıda sadece maddi hasar meydana geldi.”

Suriye ise 9 Nisan’da Hama’ya dönük saldırı gerçekleştirildiğini duyurmuştu.

Dünya işçi-emekçi eylemlerinden...

YUNANİSTAN'DA DÜŞÜK ÜCRETLERE VE FİYAT ARTIŞLARINA KARŞI GREV

Yunanistan'da yoksulluğa, işsizliğe ve hükümetin sınıf düşmanı politikalarına karşı 6 Nisan'da 24 saatlik grev yapıldı. Greve kamu ve özel şirketlerde örgütlü sendika çatı örgütlerinin Yunanistan Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (ADEDY) ve İşçi Sendikaları Konfederasyonu (GSEE) çağrı yapmıştı. İki sendika konfederasyonunda toplam 2,5 milyon işçi ve emekçi örgütlü.

Grev nedeniyle şehir içi ve şehirler arası taşıma ile vapur seferleri yapılmadı. Okullar ve hastaneler kapalı kaldı. Hastanelerde sadece acil vakalara bakıldı. Grev ayrıca metal, enerji, sular idaresi, belediyeler ve özel sektörde de etkili oldu. Medya çalışanları da iş durdurdu.

Mücadeleci İşçiler Cephesi (PAME) de greve katıldı.

Başkent Atina'da üç ayrı miting ve yürüyüş gerçekleşti. PAME, meclisin bulunduğu Sintagma Meydanı'nda toplanırken, sol örgütler ve bazı sendika şubeleri Propilya Meydanı'nda bir araya geldi. Sendika konfederasyonları ise Klatmonos Meydanı'nda toplandılar.

Yunanistan'da resmi fiyat artış oranı şu anda yüzde 7,2. Diğer şeylerin yanı sıra, sendikalar asgari ücrette yüzde 13'lük bir artış talep ediyorlar.

BREZİLYA'DA BELO HORIZONTE'DE ÖĞRETMENLER VE METRO İŞÇİLERİ GREVDE

Brezilya'nın Minas Gerais eyaletindeki Belo Horizonte'de öğretmenlerin daha yüksek ücret için 9 Mart'ta başlattıkları grev sürüyor. Şehirdeki metro işçileri de uzun süredir şehir yönetiminin belediye ulaşım sistemini özelleştirme planlarına karşı mücadele ediyor ve bunun için grev yapıyorlar. 1 Nisan Cuma günü 30 grevci öğretmene yönelik bir polis saldırısı gerçekleştirildi, saldırı yaralanmalar ve tutuklamalarla sonuçlandı. Pazartesi günü, öğretmenler ve metro işçileri şehrin geri ci ve baskıcı politikalarını protesto etmek için hep birlikte sokaklara döküldüler.

ENDONEZYA ÜNİLEVER'DE İŞTEN ÇIKARMALARA KARŞI PROTESTO

Endonezya'nın Surabaya kentindeki Rungkut sanayi bölgesinde PT Unilever

Endonezya'da çalışan 400 işçi, tekelin 160 üzerinde işçiyi işten çıkarmasını protesto ederek 4 Nisan'da gösteri düzenledi. Gıda, kozmetik ve ev bakım ürünleri gibi tüketim mallarından sorumlu İngiliz küresel grubu Unilever tekeli, işten çıkarılmaları işçilerin ev adreslerine gönderdiği bir mektupla bildirmişti.

İTALYA'DA SAVAŞ KARŞITI EYLEMLER

Hafta sonu, İtalya'nın çeşitli şehirlerinde Ukrayna'daki savaşa ve NATO'nun yeniden silahlanma kursuna karşı protestolar düzenlendi. Verona'da binlerce kişi bir NATO askeri kışlasının önünde "İtalya NATO'dan ve savaştan çık" şiarı altında gösteri düzenledi.

Cenova'da binlerce kişi, Ukrayna'ya ve Yemen savaşına silah sevkiyatına karşı "Silahlara karşı barış için yürüyüş" sloganıyla sokaklara döküldü. Pax Christi ve mafya karşıtı örgüt Libera da dahil olmak üzere, anti-kapitalist ve pasifist örgütlerden oluşan bir ittifak protesto çağrısında bulundu.

İtalya'da liman işçileri, Suudi Arabistan'a silah ve mühimmat taşıyan gemilere yükleme ve boşaltma yapmayı protesto ediyor. Ancak işçiler, güçlü siyasi ve ekonomik çıkar çevreleri ve cezai suçlularla karşı karşıya.

PERU'DA ENFLASYON PROTESTOLARI NEDENİYLE SOKAĞA ÇIKMA YASAĞI

Peru hükümeti, "Halkın temel hakları güvence altına alınmalıdır" gerekçesiyle 5 Nisan'dan itibaren sokağa çıkma yasağının yürürlüğe gireceğini duyurdu.

Geçen haftadan bu yana, akaryakıt ve gübre fiyatlarındaki fahiş artışlara karşı ülke çapında protestolar arttı. Kamyon şoförleri ve çiftçiler, başkent Lima'ya giden önemli ulaşım yollarında blokaj eylemleri düzenliyorlar. Göstericiler ile polis arasında şiddetli çatışmalar yaşandı. Pedro Castillo hükümeti, protesto gösterileri nedeniyle, asgari ücrette yüzde 10'luk bir artış ve petrol vergisinde bir indirim yapacağını açıklamak zorunda kaldı.

SRI LANKA'DA OHAL'E RAĞMEN KİTLESEL PROTESTOLAR

Sri Lanka'da 13 saate kadar varan elektrik kesintilerinin ardından halk 31 Mart'ta Devlet Başkanı Gotabaya Rajapaksa'nın konutu yakınlarında toplanarak "Diktatör Gota" sloganları atmış, Rajapaksa'yı istifaya davet etmişti. Gösterilere azgınca saldıran polis 54 kişiyi gözaltına almıştı. Hükümet, protestoları bastırmak için 1 Nisan'da Kolombo'da sokağa çıkma yasağı ilan etmiş, orduyu

da başkente göndermişti. Ayrıca sosyal medya platformları engellenmişti. Ekonomik krize karşı başlayan kitlesel gösteriler isyana dönüşmüş ve Başbakan Mahinda Rajapaksa hariç tüm bakanların istifasına yol açmıştı.

Hükümetin baskı ve yasakları kitlelere geri adım attıramadı. Hafta sonu boyunca protestolar, özellikle Cumhurbaşkanı Gotabaya Rajapaksa ve aynı zamanda onun kardeşi olan Başbakan Mahinda Rajapaksa'ya karşı devam etti. Ülkede, döviz rezervlerindeki yüksek düşüş ve yurt dışı borçlarının kritik bir seviyeye gelmesi nedeniyle, akaryakıt ve bazı temel gıda ürünlerinde sınırlamalara gidildi. Enerji, gıda, kağıt, ilaç, gübre gibi neredeyse her şey eksik.

ABD'DE L.A. COUNTY'DE DAHA FAZLA ÜCRET İÇİN GÖSTERİ

31 Mart'ta SEIU sendikasına üye 2 bin işçi Los Angeles'ta protesto gösterisi yaptı. İşçiler, Los Angeles County kamu sektöründe çalışan yaklaşık 100 bin işçi için önerilen yeni toplu sözleşmeyi protesto ettiler. Öneri, görünürde yıllık yüzde 2'lik bir ücret artışı sağlıyor, pratikte ise yıllık yüzde 4'lük bir ücret düşüşüne tekabül ediyor. Yeni toplu sözleşme sağlık personelinin, kütüphanecilerin, sosyal

hizmetleri vb.ni kapsıyor.

İTALYA'DA TARANTO'DA İŞ KAZASI SONUCU GREV

İtalya'nın güneyindeki Taranto limanındaki işçiler 23 Mart'ta iş arkadaşları Massimo De Vita'nın ölümüne tepki olarak iş kazalarını protesto etmek için her vardiya sonunda bir saatlik greve gittiler. De Vita, rüzgar türbinlerinin parçaları yüklenirken çelik bir iskelenin kendisine çarpmasıyla yaşamını yitirmişti. İtalya, yetersiz iş güvenliği önlemleri nedeniyle işyerindeki yüksek ölümlü kaza oranlarının yüksekliği ile bilinen bir ülke. Sadece Ocak 2022'de iş kazalarında 46 kişi öldü. 2021'de 41 kişi yaşamını yitirdi.

ANGOLA'DA DOKTORLAR GREVDE

Angola'da 5.600 doktorun çoğunluğu daha iyi bir sağlık sistemi için 10 günün üzerinde grevde bulunuyor.

Doktorlar daha iyi çalışma koşulları talep ediyorlar. Doktorların iş bırakmasına yol açan olay, Luanda'daki bir çocuk hastanesinde bir günde 20 çocuğun ilaç ve ekipman eksikliği nedeniyle ölmesiydi. Hükümet 1 Nisan'da bir açıklama yaparak doktorlara artık maaş verilmeyeceğini duyurdu. Dünya Bankası'na göre Angola'da kişi başına düşen doktor sayısı Afganistan veya Haiti'dekinden daha az.

Zengin doğal kaynaklara sahip bir ülke olan Angola'da nüfusun yarısından fazlası yoksulluk sınırının altında yaşıyor.

FINLANDIYA'DA KAĞIT GREVİ

Finlandiya'daki kağıt şirketi UPM'nin

fabrikalarındaki yaklaşık 2.200 işçi 1 Ocak'tan bu yana grevde. Sendikanın yaptığı açıklamada, kapitalist tekel ile müzakerelerin durması nedeniyle grevin Nisan ayı sonuna kadar uzatılacağı duyuruldu.

Grev, UPM Pulp, UPM Biofuels, UPM Communication Papers, UPM Specialty Papers ve UPM Raflatac'ı etkiliyor. Grevin Avrupa'daki kağıt arzı üzerinde önemli bir etkisi oldu.

Grevin merkezinde, UPM'nin "daha esnek" olmak için sendikayla grup çapında bir toplu iş sözleşmesi imzalamayı reddetmesi yer alıyor.

KANADA'DA KAMU GREVİ

Kanada'nın Quebec eyaletinde 23.000 kamu çalışanı 24 saatlik greve gitti. 4.000 sendikalı işçi sistem için gerekli olarak çalışmak zorunda bırakılmıştı. Bunlar dışında, idari ve adliye personeli, teknisyenler, çağrı merkezi çalışanları vb. tüm çalışanlar greve katıldı. Bu grev, on günün ilkiydi. Diğer dokuzun ne zaman gerçekleşeceği henüz belli değil. Ana talep daha yüksek ücretlerdir. Sendikanın yaptığı açıklamaya göre, ücretler çok kötü olduğu için bilgi işlem sektöründe yaklaşık bin işyeri boş.

AVUSTRALYA'DA SAĞLIK EMEKÇİLERİ GREV YAPTI

Avustralya'nın New South Wales eyaletindeki devlet hastanelerinde iki ay içinde ikinci kez binlerce hemşire ve ebe 31 Mart'ta 24 saatlik greve gitti. Sağlık emekçileri daha yüksek ücret ve daha fazla personel talep ediyorlar. Grevciler "Kadromuz yetersiz, maaşımız düşük ve daha fazla çalışıyoruz!" dövizleri taşıyorlar. Pazartesi günü, örneğin New South Wales'te 4.200'den fazla bakım çalışanı karentinaya alındı.

Fransa'da Grev filmi gösterimleri

PARİS

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu'nun organize ettiği Grev filmi gösterimleri Paris'te devam etti. Cumartesi gece Paris'in 10. bölgesindeki Le Brady sinema salonundaki gösterime 75 kişi katıldı. Film gösterimi öncesinde "Sınıfsız, sömürsüz ve sınırların olmadığı bir dünya için dövüşürken hayatını kaybeden işçiler için" denilerek saygı duruşuna çağrı yapıldı. Ardından Bir-Kar adına konuşma gerçekleştirildi.

Grev filminin işçi filmleri kategorisinde genelde bireysel yaşam ve dram üzerine kurulu örneklerden farklılaşan ve grev eylemine yoğunlaşmasının önemine değinildi. Sinemadaki bu farklılığın vurgulanmasının bizim sınıf mücadelesi tartışmamızın da bir ayağı olduğu ifade edildi. Filmin işlediği tarihsel kesit ile bugün arasında ilişki kurularak bugün de sınıf bilincini güçlendirmenin, işçi

sınıf hareketini büyütmenin ve komünistlerin devrimci parti görevlerinin altı çizildi. Filmin çıkış tarihlerine yakın Türkiye'deki kitlesel fiili grev ve iş bırakma pratiklerine vurgu yapılarak on binlerce işçinin bugün de hak için mücadele ettiği söylendi. Konuşma Ukrayna'da yürütülen emperyalist savaşa vurgu ile devam etti. Avrupa'da savaş karşıtlığı konusunda Ukrayna devletine destek durumuna düşülmesine değinilerek Azov taburları ve NATO'yu destekler duruma düşenlerin çelişkisi teşhir edildi.

Konuşma göçmen işçiler olarak sınıf mücadelesinin parçası olmaya çalışmak, emek mücadelesini yükseltmek için 1 Mayıs'a çağrı ile bitirildi.

Konuşmanın Fransızca sunumunun da yapılmasıyla film izlenmeye başlandı.

Film ilgiyle izlendikten sonra dışarı çıkıldığında da üzerine sohbetler gruplar halinde devam etti. Film genel olarak beğenilse de eleştiriler de vardı. Bir-Kar

tarafтары bu filmin bir ilk çaba ve bakış farklılıklarından doğan yanlarını vurgulayarak asıl önemli olanın bir tartışma zeminine dönmesi olduğunu vurguladılar.

ARNOUVILLE

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu Grev filminin gösterimlerine devam ediyor. Paris gösteriminin ardından Paris çevresindeki banliyö bölgeleri ile etkinlik dizisi sürüyor. Film gösterimi öncesindeki haftalarda afiş ve el ilanı dağıtım çalışmalarıyla bölgelerde çağrı yapıldı. İşçi ve emekçilerle hem film hem de mücadele üzerine sohbetler edildi.

Türkiyeli ve Kürdistanlı göçmen işçilerin yoğun yaşadığı mahallelerden biri olan Arnouville bölgesinde bugün Grev filminin gösterimi yapıldı.

Arnouville Demokratik Kürt Merke-

zi'ndeki gösterim bugün saat 14.30'da başladı. Salonda Bir-Kar tanıtım standı açıldı. Bir-Kar flaması asılan standda 1 Mayıs ve Ukrayna savaşı bildirileri kondu.

Etkinlik Bir-Kar adına konuşma ile başladı. Grev filminin içeriği üzerinden tarih ve sınıf bilinci üzerinde durulan konuşmada işçi sınıfının mücadelesinin sorunları üzerinde duruldu.

Bugün de grevin mücadelede önemli bir yerde durduğuna dikkat çekildi. Türkiyeli ve Kürdistanlı göçmen işçilerin iş cinayeti riski altında, üç kuruş için karın tokluğuna çalışıldığına vurgu yapılarak bu film vesilesiyle mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

Konuşmanın ardından film gösterimine geçildi. Film izleyenler genel olarak beğenilerini ifade etti. Filmden sonra gruplar halinde filmin değerlendirilmeleri yapılarak etkinlik bitirildi.

KIZIL BAYRAK / FRANSA

*TKİP Kurucu Üyesi, Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürekli'yi
ölümünün 21. yılında saygıyla anıyoruz...*

**Devrim ve sosyalizm
mücadelemizde yaşıyor!**